

Súd: Najvyšší správny súd SR
Spisová značka: 32D/13/2021
Identifikačné číslo spisu: 9621200090
Dátum vydania rozhodnutia: 7. novembra 2022
Meno a priezvisko: JUDr. Anita Filová
Funkcia: predsedníčka senátu
ECLI: ECLI:SK:NSSSR:2022:9621200090.1

ROZHODNUTIE

Najvyšší správny súd Slovenskej republiky v disciplinárnom senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Anity Filovej (sudkyňa spravodajkyňa), sudcov JUDr. Michala Matulníka, PhD. a JUDr. Mariána Fečíka a prísediacich sudcov doc. JUDr. Martiny Jánošíkovej, Ph.D. a JUDr. Františka Sedlačka, PhD., LL.M. v disciplinárnej veci vedenej proti JUDr. H. V., sudkyni W. U. P. X. a JUDr. N. V., sudkyni C. U. X. N., v konaní o návrhu ministerky spravodlivosti Slovenskej republiky na začatie disciplinárneho konania pre závažné disciplinárne previnenie podľa § 116 ods. 2 písm. e/ zákona č. 385/2000 Z.z. o sudcoch a prísediacich a o zmene a doplnení niektorých zákonov, na ústnom pojednávaní dňa 7. novembra 2022 takto

r o z h o d o l :

JUDr. H. V., narodená XX. U. XXXX, bytom J. S. XX, XXX XX X., sudkyňa W. U. P. X. a

JUDr. N. V., narodená XX. H. XXXX, bytom Ž. XXXX/X, XXX XX X., sudkyňa C. U. X. N.

sa podľa § 34 ods. 2 písm. b/ zákona č. 432/2021 Z.z. o disciplinárnom poriadku Najvyššieho správneho súdu Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov (disciplinárny súdny poriadok)

o s l o b o d z u j ú

spod návrhu ministerky spravodlivosti SR z 26. júna 2020 na začatie disciplinárneho konania za závažné disciplinárne previnenie podľa ustanovenia § 116 ods. 2 písm. e/ zákona č. 385/2000 Z. z. o sudcoch a prísediacich a o zmene a doplnení niektorých zákonov, ktorého sa mali dopustiť tým, že

ako členky senátu 3CoZm W. U. P. X. rozhodli o odvolaní žalobcu Správa a inkaso zmeniek s.r.o. proti uzneseniu C. U. X. P. č.k. 2CbZm/60/2016-402 zo dňa 12.10.2018, ktorým okresný súd vo výroku I. konanie zastavil a vo výroku II. návrh žalovanej v 2. rade T. U., U.. U..G..C.. na prerušenie konania zamietol, a to uznesením č.k. 3CoZm/30/2018-431 zo dňa 21.12.2018 tak, že napadnuté uznesenie okresného súdu zrušili a vec mu vrátili na ďalšie konanie a rozhodnutie, pričom išlo o svojvoľné rozhodnutie hraničiace so zneužitím moci, v dôsledku ktorého došlo k obzvlášť závažnému následku, a to k porušeniu základného práva žalovanej v 2. rade na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, čo bolo konštatované nálezom Ústavného súdu Slovenskej republiky zo dňa 28.04.2020 sp.zn. II. ÚS 262/2019-57,

pretože

skutok, ktorého sa disciplinárne obvinené dopustili, nie je disciplinárnym previnením.

Podľa § 38 ods. 1 disciplinárneho súdneho poriadku sa disciplinárne obvineným JUDr. H. V.H. a JUDr. N. V. priznáva nárok na náhradu účelne vynaložených trov disciplinárneho konania voči štátu, v mene ktorého koná ministerstvo spravodlivosti.

Odôvodnenie

I.

Disciplinárny návrh

1. Návrhom zo dňa 26. júna 2020 sa ministerka spravodlivosti Slovenskej republiky (ďalej len „disciplinárny navrhovateľ“ alebo „navrhovateľ“) domáhala rozhodnutia, ktorým by disciplinárny senát uznal sudkyňu W. U. P. X. JUDr. H. V. a sudkyňu C. U. X. N. JUDr. N. V. (ďalej aj ako len „disciplinárne obvinené“) za vinné zo spáchania závažného disciplinárneho previnenia podľa § 116 ods. 2 písm. e/ zákona č. 385/2000 Z.z. o sudcoch a prísediacich a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 385/2000 Z.z.“ alebo „zákon o sudcoch“).

2. Disciplinárny navrhovateľ svoj návrh skutkovo vymedzil tak ako je uvedené vo výrokovvej časti tohto rozhodnutia, pričom uzavrel, že disciplinárne obvinené vydali svojvoľné rozhodnutie, ktoré je v rozpore s právom a ktorým spôsobili obzvlášť závažný následok spočívajúci v porušení základných ústavných práv účastníka súdneho konania a preto navrhol, aby disciplinárny senát uznal disciplinárne obvinené za vinné zo spáchania disciplinárneho previnenia podľa ustanovenia § 116 ods. 2 písm. e/ zákona č. 385/2000 Z.z. a uložil JUDr. H. V. disciplinárne opatrenie podľa § 117 ods. 3 písm. a/ zákona č. 385/2000 Z.z., a to preloženie na súd nižšieho stupňa a zároveň disciplinárne opatrenie podľa § 117 ods. 3 písm. b) zákona č. 385/2000 Z. z., a to zníženie funkčného platu o 70% na obdobie 12 mesiacov a JUDr. N. V. disciplinárne opatrenie podľa § 117 ods. 3 písm. b/ zákona č. 385/2000 Z.z., a to zníženie funkčného platu o 70% na obdobie 12 mesiacov.

3. V návrhu disciplinárny navrhovateľ uviedol, že mu bol dňa 25.5.2020 doručený podnet Advokátskej kancelárie PAUL Q, s.r.o., právneho zástupcu T. U., U.. U. G.C.. na začatie disciplinárneho konania voči disciplinárne obvineným, a to v súvislosti s ich rozhodnutím č.k. 3CoZm/30/2018-431, ktoré je podľa podávateľa podnetu absolútne svojvoľné a je v ňom badať prvky zneužitia moci.

4. Ďalej poukázal na to, že žalobou doručenou C. U. X. P. vedenou pod sp.zn. 2CbZm/60/2016 sa žalobca - spoločnosť Správa a inkaso zmeniek s.r.o. (ďalej aj ako len „žalobca“) domáhal od žalovaného v 1. rade PhDr. Pavla Ruska a žalovanej v 2. rade T. U., U.. U. G.C.. (ďalej aj ako len „žalovaná v 2.rade“) spoločne a nerozdielne zaplata zmenkovej sumy 8 298 479,72 eur s príslušenstvom a náhrady trov konania. V rámci opisu priebehu súdneho konania poukázal na to, že C. U. X. V vytýčil vo veci termín pojednávania na deň 05.02.2018, pričom právni zástupcovia strán sporu požiadali o odročenie pojednávania za účelom mimosúdnych rokovaní o možnosti vypracovania znaleckého posudku. Dňa 05.02.2018 rozhodol C. U. X. P. uznesením č.k. 2CbZm/60/2016-362, ktorým konanie prerušil na obdobie troch mesiacov. Toto uznesenie nadobudlo právoplatnosť dňa 09.04.2018.

5. Z dôvodu začatia trestného stíhania pre zločin falšovania, pozmeňovania a neoprávnenej výroby peňazí a cenných papierov podľa § 270 ods. 2, ods. 4 písm. b/ Trestného zákona a pre zločin marenia spravodlivosti podľa § 344 ods. 1 písm. a/, ods. 2 písm. a/ Trestného zákona formou spolupáchateľstva podľa § 20 Trestného zákona vedeného voči spoločníkovi a konateľovi žalobcu T.B. W. a PhDr. L. G.

(žalovaný v 1. rade) podala žalovaná v 2. rade dňa 6.6.2018 návrh na prerušenie konania sp.zn. 2CbZm/60/2016 do právoplatného rozhodnutia v danej trestnej veci. Z dôvodu, že v lehote ustanovenej v § 163 ods. 2 Civilného sporového poriadku, t.j. do šiestich mesiacov od právoplatnosti uznesenia o prerušení konania (táto uplynula dňa 9.10.2018) nepodali strany sporu návrh na pokračovanie v konaní, C. U. X. P. uznesením č.k. 2CbZm/60/2016-402 z 12. októbra 2018 konanie zastavil a návrh na prerušenie konania zo dňa 06.06.2018 podaný žalovanou v 2. rade zamietol ako nedôvodný.

6. Proti uzneseniu o zastavení konania podal žalobca odvolanie, o ktorom rozhodol senát W. U. P. X. uznesením č.k. 3CoZm/30/2018-431 z 21. decembra 2018 (ďalej aj ako len „zrušujúce uznesenie“ alebo „sporné uznesenie“) tak, že napadnuté uznesenie C.V. U. X. P. zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie a rozhodnutie. Senát W.V. U. P. X. rozhodol v zložení JUDr. Q. C., JUDr. H. V. a JUDr. N. V.. Z odôvodnenia zrušujúceho uznesenia vyplýva, že senát vyhodnotil návrh žalovanej v 2. rade zo 6. júna 2018, že : „...je jasným návrhom na pokračovanie konania a to tým, že súd má toto konanie podľa jeho návrhu prerušiť do skončenia uvedeného trestného konania. Tým, že súd prvej inštancie zaujal nesprávny procesný postup, že pri prerušenom konaní nemôže vydávať žiadne rozhodnutie a následne konanie zastavil spolu so zamietnutím návrhu žalovaného v 2. rade na prerušenie konania do skončenia trestného konania, dopustil sa voči stranám sporu odňatia možnosti konať pred súdom.“

7. Proti zrušujúcemu uzneseniu W. U. P. X. podala žalovaná v 2. rade dňa 25.3.2019 ústavnú sťažnosť. Ústavný súd Slovenskej republiky nálezhom sp.zn. II. ÚS 262/2019-57 z 28. apríla 2020 (ďalej aj ako „nálezh“) o ústavnej sťažnosti žalovanej v 2. rade rozhodol tak, že „základné právo obchodnej spoločnosti T. - U., U.. U. G..C., na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením W. U. P. X. č.k. 3CoZm 30/2018-431 z 21. decembra 2018 porušené boli.“ Zároveň uznesenie W. U. P. X. č.k. 3CoZm/30/2018-431 z 21. decembra 2018 zrušil a vec vrátil W. U. P. X. na ďalšie konanie. Žalovanej v 2. rade priznal náhradu trov právneho zastúpenia a vo zvyšnej časti ústavnej sťažnosti nevyhovel.

8. Disciplinárny navrhovateľ citoval z predmetného nálezu, v ktorom ústavný súd okrem iného uviedol, že „výklad úkonu sťažovateľky - návrhu na prerušenie konania - ktorý následne na základe odvolania žalobcu zvolil krajský súd dôvodiac, že návrh na prerušenie konania do skončenia trestného konania je jasným návrhom na pokračovanie, je z pohľadu ústavného súdu príkladom absolútne svojvoľného výkladu a aplikácie § 163 ods. 2 CSP. Ústavný súd hodnotí, že zo strany krajského súdu nejde o absolútne svojvoľnú, ale zároveň i nelogickú a textu a účelu § 163 ods. 2 CSP a návrhu sťažovateľky na prerušenie konania odporujúcu interpretáciu aplikovateľnej právnej normy a procesného úkonu sporovej strany. Oboznámiac sa so stručným až lakonickým odôvodnením napadnutého uznesenia krajského súdu, ústavný súd uvádza, že prijatím napadnutého uznesenia zo strany krajského súdu ide jednak o popretie základného práva na súdnu ochranu, práva na spravodlivé súdne konanie, popretie legitímnych očakávaní sporovej strany ako kompenentu základného práva na súdnu ochranu a práva na spravodlivé súdne konanie, ale nad rámec tohto ide o výklad práva natoľko svojvoľný, že v ňom možno badať prvky zneužitia moci.... Ústavný súd konštatuje, že krajský súd napadnutým uznesením hrubým spôsobom porušil právo sťažovateľky na súdnu ochranu garantované čl. 46 ods. 1 ústavy a právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.“

9. Disciplinárny navrhovateľka ďalej poukázal na to, že pri vyvodzovaní disciplinárnej zodpovednosti voči sudcom za vydanie svojvoľného rozhodnutia je potrebné preukázať naplnenie skutkovej podstaty závažného disciplinárneho previnenia v zmysle ustanovenia § 116 ods. 2 písm. e/ zákona č. 385/2000 Z.z., a teda preukázanie rozporu rozhodnutia s platným právom, spôsobenie značnej škody alebo iného obzvlášť závažného následku, ako aj príčinnej súvislosti medzi týmto rozhodnutím a spôsobením značnej škody resp. obzvlášť závažného následku, pričom pre podanie návrhu na začatie disciplinárneho konania musia byť tieto podmienky splnené kumulatívne.

10. Nevyhnutnou podmienkou preskúmateľnosti súdneho rozhodnutia je, aby súd vysvetlil každú jednotlivú úvahu jasným a zrozumiteľným spôsobom, v súlade s logickým a jazykovým výkladom

zákonných ustanovení použitých v súdnom rozhodnutí. Ak odôvodnenie neobsahuje úvahy, ktoré by dôkladne a presvedčivo odôvodňovali výrok súdneho rozhodnutia, t.j. prečo na daný skutkový stav možno aplikovať uvedenú právnu normu, možno tvrdiť, že súd rozhodol svojvoľne.

11. Ďalej navrhovateľ poukázal na to, že uznesenie krajského súdu bolo prijaté jednohlasne, t.j. všetky dotknuté sudkyne hlasovali rovnako, za zrušenie napadnutého uznesenia okresného súdu. Z uznesenia krajského súdu je zrejmé, že sudkyne nerešpektovali kogentnú právnu normu a prekročenie ich oprávnenia rozhodnúť touto normou určeným spôsobom nemožno akceptovať. Mal za to, že zrušujúce uznesenie krajského súdu vyvoláva nedôveru verejnosti v spravodlivý súdny proces, v ktorom majú účastníci konania rovnaké postavenie a takisto vyvoláva pochybnosti o nestrannom rozhodovaní súdov.

12. Dôvodil, že z ustanovenia § 163 Civilného sporového poriadku je zrejmé, že ak je konanie prerušené a návrh na pokračovanie v konaní nie je podaný žiadnym z účastníkov sporu v lehote do šiestich mesiacov, súd automaticky konanie zastaví. Predmetné zákonné ustanovenie je dostatočne určité, t.j. pokračovanie v prerušenom konaní sa viaže na vyjadrenie vôle sporovej strany na pokračovanie v konaní v zákonom stanovenej lehote. V prípade, že sú strany sporu v zákonnej lehote nečinné, teda sa nevyjadria, že chcú v konaní pokračovať, je jednoznačné, že konanie musí byť zastavené. V tejto súvislosti poukázal aj odôvodnenie nálezu, v ktorom ústavný súd skonštatoval, že v „žiadnom prípade“ nemožno návrh na prerušenie konania považovať za návrh na pokračovanie v konaní.“

13. Navrhovateľ poukázal na to, že ďalším predpokladom na vyvodenie disciplinárnej zodpovednosti voči sudcovi za vydanie svojvoľného rozhodnutia je spôsobenie značnej škody alebo iného obzvlášť závažného následku, pričom za spôsobenie obzvlášť závažného následku označil záver ústavného súdu vyplývajúci z nálezu a to, že v prípade žalovanej v 2. rade došlo k hrubému porušeniu práv žalovanej v 2. rade, a to práva na súdnu ochranu podľa článku 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, ako aj práva na spravodlivé súdne konanie podľa článku 6 ods. 1 Dohovoru.

14. Ďalej vychádzajúc z ustanovenia § 391 ods. 2 Civilného sporového poriadku uviedol, že okresný súd bol viazaný uznesením krajského súdu, ktorý mu uložil povinnosť opätovne prejednať návrh na prerušenie konania podaný žalovanou v 2. rade v súlade s názorom odvolacieho súdu, ktorý považoval návrh na prerušenie konania jednoznačne za návrh v jeho pokračovaní. Čo znamená, že následkom predmetného rozhodnutia a jeho viazanosti pre okresný súd by bolo pokračovanie konania sp. zn. 2CbZm/60/2016, ktoré malo byť skončené jeho zastavením v prípade, ak by odvolací súd nevydal predmetné arbitrárne uznesenie. Senát krajského súdu tak svojvoľným uznesením predĺžil konanie sp.zn. 2CbZm/60/2016, ktoré by v prípade, ak by rozhodol v súlade s Civilným sporovým poriadkom a uznesenie z 12. októbra 2018 by potvrdil, bolo právoplatne skončené. V rozpore so zákonnou úpravou a princípom právnej istoty tak žalovanú v 2. rade vystavil hrozbe, že bude musieť znášať sama úhradu dlžnej zmenkovej sumy (vzhľadom na zmenkovú sumu a skutočnosť, že majetok žalovaného v 1. rade nepostačuje na úhradu žalovanej sumy), o ktorej je dôvodná pochybnosť, že vznikla trestnou činnosťou.

15. Navrhovateľ teda skonštatoval, že príčinná súvislosť medzi zrušujúcim uznesením a spôsobením obzvlášť závažného následku je daná nálezom Ústavného súdu Slovenskej republiky zopakujúc, že keby senát krajského súdu rozhodol v súlade s právom a potvrdil by uznesenie okresného súdu nemuselo prísť k poškodeniu ústavných práv žalovanej v 2. rade.

16. Disciplinárny navrhovateľ navrhol uložiť sudkyňi W. U. P. X. JUDr. H. V. disciplinárne opatrenie a to preloženie na súd nižšieho stupňa a súčasne, nakoľko sa jedná o tak výnimočné porušenie ústavných práv strany sporu v dôsledku svojvoľného rozhodnutia navrhla aj zníženie funkčného platu v maximálnej výške a to o 70% na obdobie dvanástich mesiacov. JUDr. N. V. navrhla disciplinárne opatrenie v podobe zníženia funkčného platu o 70% na obdobie dvanástich mesiacov s tým, že nakoľko sa jedná o sudkyňu C. U. X. N., jej preloženie na súd nižšieho stupňa neprichádza do úvahy.

II.

Vyjadrenie disciplinárne obvinenej JUDr. H. V.

17. Disciplinárne obvinená JUDr. H. V. si nie je vedomá spáchania disciplinárneho previnenia, ktoré sa jej kladie za vinu. Má za to, že jej je vyčítaný právny názor, ktorý bol výsledkom právneho posúdenia odvolacieho senátu, ktorý sa jednohlasne zhodol na tom závere, že C. U. X. P. nekonal správne, keď ignoroval návrh podaný sporovou stranou s odkazom na ustanovenie § 165 ods. 2 zákona č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „CSP“ alebo „Civilný sporový poriadok“) a teda, že ak je konanie prerušené, nevykonávajú sa procesné úkony; plynúce procesné lehoty sa prerušujú. Odvolací senát sa pri rozhodovaní zhodol v názore, že ustanovenie § 165 ods. 2 CSP nie je prekážkou v rozhodnutí o návrhu podanom žalovanou v 2. rade, ktorým sa požadovalo prerušenie konania jednak z iného zákonného dôvodu, akým bol dôvod pri prvom prerušení a navyše sa žalovaná v 2. rade domáhala predĺženia prerušenia celého konania. Stále trvá na svojom právnom názore, že v danom prípade sa jednalo o návrh žalovanej v 2. rade, o ktorom malo byť rozhodnuté, nakoľko týmto návrhom v podstate žalovaná v 2. rade požadovala predĺženie prerušenia konania a z jeho kontextu súdu vyplynulo, že si táto strana sporu neželá konanie skončiť.

XX. W. U. P. X. jednoznačne dospel k záveru, že pokiaľ by si žalovaná v 2. rade želala konanie zastaviť, nevykonávala by žiadny procesný úkon, určite by nepožadovala predĺženie prerušenia konania, nakoľko ako právne zastúpená strana sporu, musela mať vedomosť, že práve jej nečinnosť v konaní by uplynutím doby 6 mesiacov spôsobila zastavenie konania. Tiež je potrebné pripomenúť, že dôvody pre prerušenie konania, ktoré sú obsahom § 162 CSP, sú dôvodmi obligatorného prerušenia konania, čo znamená, že pokiaľ nastanú a strany na tieto dôvody poukážu, je povinnosťou súdu, konanie prerušiť, ak tomu nebráni žiadny zákonný dôvod.

19. Disciplinárne obvinená ďalej poukázala na paradox situácie. Žalovaná v 2. rade, ktorá podala návrh na prerušenie konania do skončenia trestnej veci, bola v tomto svojom návrhu na súde prvej inštancie neúspešná. Následne v odvolacom konaní bola úspešná, keď jej odvolací súd dal za pravdu, že o tomto návrhu sa malo rozhodnúť a že trvanie trestného konania, ktoré s civilným sporom súvisí, je dôvodom na prerušenie zmenkového konania, o ktorom malo byť rozhodnuté. Položila si otázku, v čom nastala zmena v názore žalovanej v 2. rade, keď táto strana sporu, ktorej bolo vyhovené, následne podáva ústavnú sťažnosť proti súdu, ktorý jej návrhu vyhovel.

20. Ďalej poukázala aj na zamýšľaný výsledok rozhodnutia, na ktorom sa ako zastupujúci člen senátu podieľala. Zamýšľaným a jasne odôvodneným výsledkom rozhodnutia krajského súdu nemalo byť pokračovanie v konaní v inom zmysle, ako v opätovnom posúdení a novom rozhodnutí súdom prvej inštancie o návrhu žalovanej v 2. rade zo 6. júna 2018 a teda nie v pokračovaní v konaní v zmysle prístupia napr. k nariadeniu pojednávania vo veci, či dokonca rozhodnutiu vo veci.

21. Disciplinárne obvinená dospela k názoru, že následky uznesenia a právny názor, ktorý sa jej kladie za vinu, nevyplývajú ani z odôvodnenia uznesenia, ani z jeho reálnych vplyvov na procesnú situáciu sporových strán, najmä na postavenie žalovanej v 2. rade. Má dojem, že ide o cieleňú dezinterpretáciu a nesprávny extenzívny výklad vôle odvolacieho súdu žalovanou v 2. rade a Ústavným súdom Slovenskej republiky (ďalej aj ako „ústavný súd“ alebo „Ústavný súd SR“).

22. Má za to, že je v rozpore s dikciou čl. 148 ods. 4 Ústavy Slovenskej republiky, aby bola postihovaná za svoju rozhodovaciu činnosť a právny názor, ktorý bol vyjadrený v rozhodnutí Krajského súdu v Bratislave, keďže toto rozhodnutie bolo vydané v rámci možnosti, respektíve povinnosti súdu v danej procesnej situácii, aké vyplývajú z ustanovenia § 162 CSP. Kladie sa jej za vinu, že bola tvorcom rozhodnutia, ktoré je svojvoľné a arbitrárne až do takej miery, že ide o zneužitie moci s obzvlášť závažným následkom. Namieta nesplnenie ani jedného z kumulatívnych predpokladov závažného disciplinárneho previnenia t.j. svojvôľa, porušenie zákona a obzvlášť závažný následok.

23. K svojvôli a arbitrárnosti disciplinárne obvinená JUDr. H. V. uviedla, že sa jej vytyka skutočnosť, že odôvodnenie uznesenia, na ktorom sa podieľala je nedostatočné, až lakonické a vôbec nevysvetľuje z akého dôvodu bol návrh na prerušenie konania žalovanej v 2. rade posúdený v zmysle § 163 ods. 2 CSP. Nedostatok odôvodnenia, teda vysvetlenia právneho názoru na posúdenie návrhu na prerušenie podľa § 163 ods. 2 CSP má byť znakom arbitrárnosti a výklad tohto ustanovenia mal byť prejavom svojvôle senátu W. U. P. X.. Ústavný súd SR ide v posúdení arbitrárnosti a svojvôle až do takej miery, že ju považuje za zneužitie moci a závažné porušenie práva na spravodlivý proces v tom smere, že sa popiera právo legitímneho očakávania žalovanej v 2. rade.

24. Vo vzťahu k nedostatku odôvodnenia poukázala na celé znenie bodu 9 odôvodnenia sporného uznesenia, pričom zdôraznila aj tú skutočnosť, že žalovaná v 2. rade, Ústavný súd SR aj disciplinárny návrh opomínajú celý kontext tohto bodu odôvodnenia a zameriavajú sa výhradne na slovné spojenie „jasný návrh na pokračovanie“. Poukazuje na znenie bodu 9 odôvodnenia, s dôrazom na zvýraznenú vetu : „Odvolací súd preskúmaním spisového materiálu dospel k záveru, že i keď uznesenie súdu prvej inštancie nadobudlo právoplatnosť 09.04.2018, pričom konanie bolo prerušené najmenej na tri mesiace, podanie žalovaného 2/ zo dňa 06.06.2018, v ktorom navrhol konanie prerušiť do skončenia trestného konania, je jasným návrhom na pokračovanie konania a to tým, že súd má toto konanie podľa jeho návrhu prerušiť do skončenia uvedeného trestného konania. Tým, že súd prvej inštancie zaujal nesprávny procesný postup, že pri prerušenom konaní nemôže vydávať žiadne rozhodnutie a následne konanie zastavil spolu so zamietnutím návrhu žalovaného 2/ na prerušenie konania do skončenia trestného konania, dopustil sa voči stranám sporu odňatia možnosti konať pred súdom.“

25. Trvá na názore, že veta nasledujúca po kritizovanom slovnom spojení „jasný návrh na pokračovanie konania“ jasne a explicitne vysvetľuje, čo sa malo na mysli pokračovaním konania - teda malo sa na mysli a jasne to z uvedenej vety vyplýva, že pokračovať malo podľa želania žalovanej v 2. rade prerušenie konania do právoplatnosti trestného konania, ako sa to v tejto vete jasne uvádza. Podľa názoru obvinenej je síce odôvodnenie uznesenia stručné, ale výstižne vysvetľuje myšlienkový pochod senátu krajského súdu. Čo sa týka svojvôle, ktorá je vytykaná pri výklade § 163 ods. 2 CSP, pridrižiava sa obvinená názoru a odôvodnenia tohto výkladu, ktorý vyplýva z celého bodu 9 odôvodnenia uznesenia odvolacieho súdu.

26. Považuje za výrazne zarážajúce, že žalovaná v 2. rade namieta svojvôľu a Ústavný súd SR mu dáva za pravdu, akcentujúc na porušenie práva legitímneho očakávania žalovanej v 2. rade a kladie si otázku a rada by ju položila aj žalovanej v 2. rade a to aké mala očakávania z návrhu na prerušenie konania do skončenia trestného konania zo 6. júna 2018 a čo mienila týmto návrhom docieľiť a aký je rozpor medzi touto snahou a výsledkom uznesenia W. U. P. X. a znením bodu 9 odôvodnenia.

27. Ďalej poukázala na tvrdenie žalovanej v 2. rade, ktorá síce podala návrh na prerušenie konania do skončenia trestnej veci, čiže chcela prerušenie pôvodné na 3 mesiace predĺžiť na zjavne dlhší čas a teraz v rozpore so svojím konaním tvrdí, že vlastne jej úmyslom bolo konanie zastaviť, pričom z návrhu na prerušenie konania, o ktorom krajský súd rozhodoval tento úmysel nevyplýva. Uviedla, že je logické, že pre žalovanú v 2. rade je zastavenie konania priaznivejšie, ale W. U. P. X. nezodpovedá za procesné chyby tejto procesnej strany. V tejto súvislosti poukázala na návrh žalovanej v 2. rade zo 6. júna 2018 na prerušenie konania, kde presne špecifikuje do skončenia akého trestného konania žiada civilné konanie prerušiť s presne uvedených dôvodov s odkazom na použitie ustanovenia § 162 ods. 1 písm. a/ a § 193 CSP, ako aj príslušnú judikatúru.

28. Disciplinárne obvinená tiež poukázala na to, že sporová strana je zo zákona zodpovedná za výsledok sporu a W. U. P. X. mal za to, že o návrhu tejto strany sa malo rozhodnúť a že ide o podstatný návrh, ktorý nespadá pod dikciu § 165 ods. 2 CSP a teda, že sa žiadne procesné úkony nevykonávajú. Žiadnymi procesnými úkonmi, ktoré počas prerušeného konania „stojá“ sa podľa obvinenej majú na mysli pojednávania a úkony súdu tohto druhu. Neznamená to však, že sa nerozhoduje o podaniach, osobitne nie o podaní, ktorým sa malo prerušenie konania predĺžiť a z časového kontextu tohto podania vyplývalo, že sa ním strana sporu - žalovaná v 2. rade snaží vyhnúť

účinku uplynutia 6 mesačnej lehoty a zastaveniu konania. Inak by predseda takéto podanie neuskutočnila.

29. Ďalej sa disciplinárne obvinená JUDr. H. V. venovala ďalšiemu znaku svojvôle súdneho rozhodnutia a to odklonu od rozhodovacej praxe poukazujúc súčasne na ojedinelosť tohto prípadu. Poukázala na to, že disciplinárny návrh, ani uznesenie Ústavného súdu SR nepoukazujú na prípady, kedy v obdobnej procesnej situácii rozhodli viaceré sudy odlišne a teda by návrh na prerušenie konania z iného dôvodu akým je ten, z ktorého je konanie aktuálne prerušené a zároveň by išlo o predĺženie prerušenia, z obsahu tohto podania, tieto sudy usúdili, že strana sporu tým má na mysli, že jej cieľom je konanie zastaviť. Podľa disciplinárne obvinenej takýto výklad návrhu na prerušenie konania v súčasnej rozhodovacej súdnej praxi nepozná a nebol ani uvedený dôkaz o tom, že by v tejto procesnej situácii sudy rozhodovali inak, čo by mohlo svedčať o odklone od rozhodovacej činnosti.

30. Ohľadom svojho právneho názoru poukázala na českú súdnu prax a to na uznesenie Najvyššieho súdu Českej republiky sp. zn. 32Cdo 2560/2012. Má za to, že sa jedná o obdobný prípad, ktorý síce bol riešený v zmysle českého Občanského soudního řádu, ktorý bol náprotivkom slovenskému OSP, avšak súčasná úprava prerušenia konania podľa CSP nie je zásadne odlišná.

31. Disciplinárne obvinená vo vzťahu k porušeniu zákona ako druhého atribútu disciplinárneho previnenia, keď sa jej vytýka arbitrárnosť, zlý a svojvoľný výklad ustanovenia § 163 ods. 2 CSP až do tej miery, že ide o porušenie práva žalovanej v 2. rade na spravodlivý súdny proces má za to a vyplýva to aj z bodu 9 odôvodnenia zrušeného rozhodnutia, že W. U. P. X. vnímal práve opomenutie rozhodnutia o návrhu žalovanej v 2. rade na predĺženie prerušenia konania zo strany C. U.Ú. X. P., ako porušenie procesných práv strán a odňatie ich možnosti konať pred súdom. Zároveň má za to, že ak Ústavný súd SR nesúhlasí s výkladom ustanovenia § 163 ods. 2 CSP, ktorý zvolil krajský súd, neznamená to automaticky porušenie zákona, najmä nie za situácie, kedy výsledkom rozhodnutia W. U. P. X. bolo v zásade vyhovieť návrhu žalovanej v 2. rade a vrátenie veci späť na okresný súd s tým, že okresný súd podľa pokynu uvedenému v bode 10 odôvodnenia rozhodnutia nemal v konaní pokračovať v zmysle vytyčovania pojednávania a pod., ale že sa má zaoberať návrhom na prerušenie konania. Zároveň poukázala na to, že výklad ustanovenia § 163 ods. 2 CSP, aký bol W. U. P. X. prijatý, sa neodchyľuje od súdnej praxe, keďže ide o ojedinelý prípad, respektíve žalovaná v 2. rade nepoukázala na žiaden konkrétny prípad, ktorý by bol v príkrom rozpore s výkladom, aký odvolací súd použil. Má za to, že rozhodnutím, ktorého sa zúčastnila neporušila zákon, vzhľadom k skutočnosti, že rozhodnúť o návrhu žalovanej v 2. rade, z ktorého obsahu jasne vyplývala vôľa konanie naďalej prerušiť, bolo právom a zároveň povinnosťou súdu.

32. Ďalej uviedla, že prerušenie konania podľa § 162 ods. 1 písm. a/ CSP je obligatórnym prerušením konania, čo vyplýva zo znenia tohto ustanovenia, teda ak nastane skutočnosť predpokladaná v tomto ustanovení, na ktorú poukáže strana sporu, súd má konanie prerušiť. Nejedná sa o fakultatívne prerušenie, ktoré upravuje § 164 CSP, kedy súd konanie prerušiť nemusí, ale o obligatórny postup predpokladaný situáciou, že rozhodnutie závisí od otázky, ktorú súd nie je v tomto konaní oprávnený riešiť. Jedná sa o obdobnú situáciu, kedy je konanie prerušené zo zákona (príkladom začatím konkurzu, ktoré je prekážkou konania) a civilný súd je nútený konanie prerušiť a nemôže vo veci meritorne rozhodnúť, kým dôvod na prerušenie neodpadne. Preto krajský súd dospel k záveru, že existuje takáto prekážka, na ktorú poukázala žalovaná v 2. rade a mala za to, že pre obligatórnosť prerušenia v tomto prípade, je nutné konanie prerušiť a najmä neignorovať tento návrh.

33. Disciplinárne obvinená JUDr. H. V. sa ďalej venovala obzvlášť závažnému následku, ktorý malo zrušujúce rozhodnutie spôsobiť. Domnieva sa, že predmetné rozhodnutie neprinieslo pre žalovanú v 2. rade žiaden obzvlášť závažný následok ani škodu, čo je podmienkou, ktorá musí byť naplnená pre vznik závažného disciplinárneho deliktu. Opäť si kladie otázku, aký obzvlášť závažný následok či škoda mohlo pre žalovanú v 2. rade priniesť rozhodnutie odvolacieho súdu, ktoré jej v zásade dalo za pravdu. Poukázala na to, že výsledkom uznesenia odvolacieho súdu bolo vrátenie veci na súd prvej inštancie s pokynom na prejednanie návrhu na prerušenie konania dodajúc, že uznesenie odvolacieho súdu žiadnym spôsobom neusporiadalo práva a povinnosti sporových strán v merite veci a

neprejudikovalo výsledok konania. Domnieva sa, že žiadneho obzvlášť závažného následku sa voči žalovanej v 2. rade nedopustila a žiadny konkrétny následok sa ani v disciplinárnom návrhu neuvádza. Absentuje teda povinná kumulatívne zložka závažného disciplinárneho previnenia tak, ako to požaduje § 116 ods. 2 písm. e/ zákona č. 385/2000 Z.z.

34. Poukázala na vyjadrenie, ktoré je obsahom disciplinárneho návrhu, že žalovaná v 2. rade má byť údajne pre disciplinárne previnenie zo strany obvinenej vystavená nepriaznivému výsledku zmenkového konania, akoby zrušenie zastavenia konania krajským súdom znamenalo automaticky neúspech žalovanej v 2. rade v zmenkovom procese, čo je podľa jej názoru absurdné, pretože pripisovanie negatívneho výsledku na vrub krajského súdu, ktorého uznesenie, ak by aj bolo ponechané v platnosti, nič takéto nemalo za následok, keď jediný výsledok by bol, že by bolo konanie prerušené do konca trestného konania a následne by mohlo pokračovať, pričom výsledok sporu by v súlade s procesnými pravidlami závisel na aktivite procesných strán a ich schopnosti preukázať svoje tvrdenia.

35. S poukazom na uvedené skutočnosti, mala disciplinárne obvinená JUDr. H. V. za to, že neboli naplnené v jej konaní znaky, ktorých kumulatívny súlad vyžaduje § 116 ods. 2 písm. e/ zákona č. 385/2000 Z.z. a nedopustila sa pri rozhodovaní ako členka odvolacieho senátu W. U. P. X. závažného disciplinárneho deliktu, aký sa jej kladie za vinu.

36. V súvislosti s nálezom Ústavného súdu SR sp.zn. II. ÚS 262/2019-57 z 28. apríla 2020 poukázala na zásadu, ktorá je v judikatúre ústavného súdu pomenovaná ako „výsledkové právo“, ktorá znamená, že ústavný súd je oprávnený zasiahnuť do právoplatne skončenej veci len vtedy, ak by ponechanie napadnutého rozhodnutia ako celku malo za výsledok nespravodlivosť výsledného rozhodnutia voči sťažovateľovi intenzity popretia práva na spravodlivý proces. V danom prípade sa jednalo o procesné uznesenie, ktoré žiadny výsledok v merite veci neprinieslo a malo za účinok len vrátenie veci na súd prvej inštancie, nehovoriac o tom, že sa krajský súd len priklonil k názoru žalovanej v 2. rade a zadal pokyn súdu prvej inštancie, aby o návrhu na žalovanej v 2. rade bolo rozhodnuté. V tejto súvislosti uzavrela, že prijatím uvedenej ústavnej sťažnosti sa ústavný súd odchýlil od svojej doterajšej rozhodovacej činnosti kedy obdobné ústavne sťažnosti ústavný súd odmietal ako nedôvodné práve pre neukončené konanie na všeobecnom súde alebo pre nedostatok právomoci, ak bola ústavná sťažnosť použitá ako alternatívny či mimoriadny opravný prostriedok voči aj právoplatnému rozhodnutiu všeobecných súdov. Na podporu tejto argumentácie citovala z uznesenia ústavného súdu sp.zn. IV. ÚS 122/2020 a sp.zn. IV. ÚS 117/04-27.

37. K navrhovanému disciplinárnemu opatreniu uviedla, že je voči jej osobe nespravodlivé a poukazuje na nerovnosť následkov tvrdeného previnenia v porovnaní s druhou členkou totožného senátu krajského súdu JUDr. N. V.. V tejto súvislosti poukázala na skutočnosť, že pri rozhodovaní jednali obidve členky senátu v pozícii výkonu súdnej moci odvolacieho súdu, teda jednali pri tvrdenom spáchaní disciplinárneho deliktu z totožnej pozície, pričom sa jej na rozdiel od JUDr. N. V. navrhuje, popri totožnom disciplinárnom opatrení spočívajúcom v znížení platu o 70% na obdobie 12 mesiacov, aj disciplinárne opatrenie spočívajúce v degradovaní na súd nižšieho stupňa.

38. Pokiaľ ide o návrhy na vykonanie dôkazov, disciplinárne obvinená JUDr. H. V. navrhla vykonať výsluch zástupcu T.-U., U.. U. G..C., výsluch JUDr. Q. C., oboznámenie sa so stanoviskom W. U. P. X. v konaní pred ústavným súdom sp. zn. II. ÚS 262/2019, prípadne výsluch štatutárneho zástupcu Krajského súdu v Bratislave.

39. Záverom skonštatovala a to s poukazom na tvrdené skutočnosti, citované rozhodnutia Ústavného súdu SR, ako aj Najvyššieho súdu Českej republiky, že sa nedopustila skutku, ktorý je jej kladený za vinu, pretože rozhodnutie W. U. P. X. č.k. 3CoZm/30/2018-431 z 21. decembra 2018, ktoré v odvolacom senáte prejednávala a rozhodovala nie je možné označiť za svojvoľné rozhodnutie v rozpore s právom. Tiež s odkazom na čl. 148 ods. 4 Ústavy Slovenskej republiky mala za to, že nie je možné, aby bola postihovaná za svoju rozhodovaciu činnosť a právny názor. Preto navrhla, aby ju disciplinárny senát oslobodil.

III.

Vyjadrenie disciplinárne obvinenej JUDr. N. V.

40. Disciplinárne obvinená JUDr. N. V. sa písomne k disciplinárnemu návrhu nevyjadřila. Upovedomenie o začatí disciplinárneho konania spolu s návrhom jej bolo doručené dňa 20. júla 2020.

IV.

Konanie pred disciplinárnym senátom

41. V rámci predbežného šetrenia si predsedníčka senátu vyžiadala z W. U. P. X. súdne spisy týkajúce sa veci, v rámci ktorej bolo uznesenie

č.k. 3CoZm/30/2018-431 z 21. decembra 2018 prijaté senátom odvolacieho súdu, ktorého členkami boli disciplinárne obvinené, konkrétne spis W. U. P. X. sp.zn. 3CoZm/28/2021 a spis C.É. U. X. P. (ktorý sa nachádzal na W. U. P. X.) sp.zn. 2CbZm/60/2016.

42. Najvyšší správny súd Slovenskej republiky (ďalej len „Najvyšší správny súd“) v prvom rade skúmal, či disciplinárny návrh spĺňa predpoklady pre vecné prejednanie. Dospel k záveru, že disciplinárny návrh bol podaný oprávnenou osobou, obsahuje stanovené náležitosti a vo vzťahu k skutku vymedzenému v skutkovej vete disciplinárneho návrhu bol podaný v lehote podľa § 120 ods. 4 zákona č. 385/2000 Z.z..

V.

Ústne pojednávania vo veci, dokazovanie a záverečné reči

43. Dňa 28. septembra 2022 sa uskutočnilo ústne pojednávanie za prítomnosti disciplinárne obvinených sudkýň.

44. Obhajca disciplinárne obvinenej JUDr. H. V. na ústnom pojednávaní uviedol, že predmetný disciplinárny návrh považuje za šikanózný s tým, že podľa čl. 148 Ústavy Slovenskej republiky nemôže byť sudca disciplinárne stíhaný za právny názor. Poukázal na to, že predmetným uznesením nebola účastníkovi konania, konkrétne žalovanej v 2. rade spôsobená žiadna škoda, ani obzvlášť závažný následok. Dal do pozornosti, že na základe zákona č. 211/2000 Z.z. si od Ústavného súdu SR vyžiadali informácie, a to konkrétne v koľkých prípadoch v rokoch 2018 až 2021 vyhovel sťažnostiam podaných podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky, teda rozhodol o porušení základných práv a slobôd rozhodnutiami všeobecných súdov a tiež si prostredníctvom citovaného zákona vyžiadali informáciu od Ministerstva spravodlivosti SR, koľko bolo podaných disciplinárnych návrhov v rokoch 2018 až 2021 z dôvodu, že ústavný súd zrušil rozhodnutie všeobecného súdu pre porušenie práva na spravodlivý proces. Poukázal na to, že z predložených informácií vyplýva, že ústavný súd v rokoch 2018 až 2021 rozhodol o porušení práva na spravodlivý proces v 481 prípadoch, pričom z listinného dôkazu predloženého súdu vyplýva, že sa nejedná o prípady, v ktorých boli konštatované prietahy a rovnako sa nejedná o zrušenie opatrení a iných zásahov. Z informácie poskytnutej Ministerstvom spravodlivosti SR zistili, že za obdobie v rokoch 2018 až 2021 boli spolu podané štyri disciplinárne návrhy, a to proti JUDr. V., JUDr. V., JUDr. J. a JUDr. L.. S poukazom na ustanovenie § 116 ods. 2 písm. e/ zákona č. 385/2000 Z.z. zastal názor, že sa v danom prípade nejedná o svojvoľné rozhodnutie, pričom argumentoval aj rozhodnutím Najvyššieho súdu Českej republiky sp.zn. 32Cdo 2560/2012 zo 17. februára 2014, ktoré pripojil v prílohe vyjadrenia, a ktoré krátkou cestou doručil súdu. Rovnako poukázal aj na stanovisko predsedu Krajského súdu v Bratislave z 9. júna 2020 k nálezu Ústavného súdu Slovenskej republiky sp.zn. II. ÚS 262/2019-57 a tiež na vyjadrenie predsedu W. U. P. X. zo 4. marca 2020 k sťažnosti, ktoré bolo adresované ústavnému súdu (všetky tieto listiny súčasne predložil krátkou cestou Najvyššiemu správne súdu). Tiež poukázal na rozhodnutie Najvyššieho správneho súdu sp.zn. 31D/15/2021 zo 17. júna 2022, z odôvodnenia ktorého vyplýva, že nesprávne (nezákonné) rozhodnutie bez ďalšieho nezakladá porušenie povinnosti sudcu v zmysle právnej úpravy ustanovenej v § 30 ods. 1, 2 písm. e/ zákona o sudcoch, keď v právnej úprave Civilného sporového poriadku zákonodarca predpokladajúc aj vydanie nesprávnych, nezákonných rozhodnutí ustanovuje právnu nápravu takýchto rozhodnutí úpravou riadnych a mimoriadnych opravných prostriedkov. Preto

navrhol, aby Najvyšší správní soud disciplinárně obviněnou JUDr. H. V. spod disciplinárně návrhu oslobodil.

45. Disciplinárně obviněná JUDr. H. V. vo svojej výpovedi uviedla, že bola členkou senátu, ktorý rozhodoval sporným uznesením, avšak zdôraznila, že bola v súlade s rozvrhom práce zastupujúcou členkou za JUDr. Z., ktorý mal v decembri 2018 plánovanú dovolenku. Ďalej poukázala na to, že členkou senátu bola aj JUDr. Q. C., ktorá danú vec predsedala, bola sudkyňou spravodajkyňou a táto sa v máji 2020 vzdala výkonu funkcie sudcu. Dňa 21.12.2018 prerokovali a rozhodli spolu 6-8 procesných rozhodnutí, išlo o tzv. rekurzy. K samotnej veci poukázala na to, že žalovaná v 2. rade doručila okresnému súdu dňa 6. júna 2018 návrh na prerušenie konania podľa § 162 ods. 1 písm. a/ CSP a to z dôvodu, že sa začalo trestné stíhanie voči konateľovi a spoločníkovi žalobcu, ako aj voči žalovanému v 1. rade a mala za to, že rozhodnutie v tejto trestnej veci má zásadný význam pre dané konanie. V súvislosti s týmto návrhom zdôraznila, že žalovaná v 2. rade v ňom výslovne uviedla, že iný postup ako prerušenie daného konania by závažným spôsobom zasiahol do jej práva na spravodlivý súdny proces a to ústavného práva na súdnu ochranu a tiež by predstavoval porušenie platných zákonov SR. Proti uzneseniu o zastavení konania a zamietnutí návrhu na prerušenie konania bolo podané odvolanie žalobcom, o ktorom rozhodli tak, že zrušili napadnuté uznesenie okresného súdu s tým, že v bode 9 tohto uznesenia vyhodnotili, že súd sa má venovať kvalifikovanému návrhu na prerušenie konania. Preto jej nie je zrejmé, prečo žalovaná v 2. rade podala ústavnú sťažnosť. Nie je si vedomá spáchania disciplinárného previnenia, má za to, že jej je vyčítaný právny názor, že okresný súd nekonal zákonne, keď ignoroval perfektný návrh na prerušenie konania. Rovnako má za to, že keby žalovaná v 2. rade nemala záujem o pokračovanie v konaní, zostala by nečinná. Vo vzťahu k svojvôli a arbitrárnosti uviedla, že je jej dávané za vinu, že odôvodnenie sporného uznesenia je nedostatočné až lakonické. Nedostatočné odôvodnenie sa týka bodu 9 uznesenia, pričom zdôraznila, že tak Ústavný súd SR, ako aj navrhovateľ opomína celé znenie bodu 9. Má za to, že v bode 9 je jasne uvedené, že sa má okresný súd zaoberať návrhom na prerušenie konania a nie nariadovať pojednávania. Tiež poukázala na to, že uvedený návrh na prerušenie konania považuje žalovaná v 2. rade, ako aj navrhovateľ za návrh podaný z opatrnosti, pričom zdôraznila, že procesný predpis návrh z opatrnosti nepozná. Rovnako má za to, že je vylúčený aj procesný postup súdu, ktorým by sa mala zohľadňovať skutočnosť, že zastavenie konania je pre stranu sporu priaznivejší výsledok. Rovnako, ako jej obhajca, poukázala na rozhodnutie Najvyššieho súdu Českej republiky majúce za to, že posudzovaný prípad v tomto rozhodnutí je skutkovo totožný s ich prípadom, konkrétne pokiaľ ide o vyhodnotenie úkonu smerujúceho k pokračovaniu v konaní, keď v danom prípade bol za takýto úkon považovaný návrh na zmenu účastníka na strane žalobcu. Mala za to, že nebola splnená ani ďalšia podmienka vyplývajúca z ustanovenia § 116 ods. 2 písm. e/ zákona č. 385/2000 Z.z. a to, že by ich rozhodnutie bolo v rozpore s právom. Mala za to, že aj keď ústavný súd nesúhlasil s ich výkladom ustanovenia § 163 ods. 2 CSP nemá to za následok porušenie zákona. Vo vzťahu k obzvlášť závažnému následku uviedla, že ich rozhodnutím k takémuto následku ani nedošlo, pričom takýto obzvlášť závažný následok nie je uvedený ani v samotnom návrhu. Záverom poukázala na ustanovenie § 124 CSP, teda, že každé podanie sa má vykladať podľa obsahu, takto aj postupovali, postupovali podľa výkladových pravidiel a nemali možnosť prihliadať na vnútornú vôľu účastníka konania. V ostatnom odkázala na svoje písomné vyjadrenie. S poukazom na uvedené uviedla, že sa necíti byť vinná a preto navrhla, aby ju Najvyšší správní súd oslobodil.

46. Na otázku člena senátu, či by si spomenula na proces prijímania uznesenia, konkrétne ako predsedníčka senátu danú vec referovala, či ju mala napísanú resp. predpripravenú a či bola nejaká diskusia v rámci senátu, predtým ako rozhodli, disciplinárně obviněná JUDr. H. V. uviedla, že na konkrétnu vec si nespomína, ale štandardne bol postup taký, že predsedníčka senátu JUDr. C. si vec pripravila, zreferovala im ju, umožnila im nahliadnúť do spisu a následne vec rozhodli.

47. Na ústnom pojednávaní disciplinárně obviněná JUDr. N. V. v rámci svojej výpovedi uviedla, že nešlo o žiadne svojvoľné rozhodnutie, hodnotí to ako politickú vec. Mala za to, že komisie sa snažili niečo nájsť v danej veci, najskôr obsadenie senátu, nenašli však nič. Následne mali podať disciplinárny návrh predsedoviá súdov, avšak ani títo ich nepodali. Vo vzťahu k nálezu Ústavného súdu SR sp.zn. II. ÚS 262/2019-57 sa domnievala, že ústavný súd nemal právomoc v tejto veci

rozhodovať. Mala za to, že ich rozhodnutie bolo v poriadku, uviedla, že má absolútne čisté svedomie. Tiež uviedla, že na W. U. P. X. rozhodovali ťažké kauzy zopakujúc, že túto vec považuje za politickú.

48. Na otázku poverenej zástupkyne disciplinárneho navrhovateľa, či považuje rozhodnutie Ústavného súdu SR za politické zopakovala, že podľa jej názoru nemal ústavný súd vo veci sp.zn. II. ÚS 262/2019 právomoc rozhodnúť (v tejto súvislosti doplnila svoju výpoveď a na podporu svojej argumentácie poukázala na rozhodnutie Ústavného súdu SR sp.zn. III. ÚS 698/2016-10 z 18. októbra 2016). Na ďalšiu otázku, či rešpektuje toto konkrétne rozhodnutie ústavného súdu odpovedala, že rešpektuje súdne rozhodnutia, pričom jej subjektívny postoj je irelevantný.

49. Na otázku člena senátu, či by si spomenula na proces prijímania uznesenia, konkrétne ako predsedníčka senátu danú vec referovala, či ju mala napísanú, respektíve predpripravenú, či bola nejaká diskusia v rámci senátu predtým ako rozhodli, disciplinárne obvinená JUDr. N. V. uviedla, že si úprimne na to absolútne nepamätala, už po pol roku, bola to neverejná vec, takých vecí sa rozhodovalo veľa s tým, že vec sa vždy zreferovala, spis si každý naštudoval, právne sa to zhodnotilo a rozhodlo. Nič jej v súvislosti z tohto rozhodovania neutkvelo v pamäti. Na ďalšiu otázku, čo má na mysli, že ide o politickú vec uviedla, že to hovorí pocity, hovorí svoj subjektívny názor. Bolo to v období, keď začali sudcov zatvárať do kolúznejskej väzby, videla snahu za každú cenu ublížiť sestre T. Y., pritom sa kamarátsky nepoznajú. Tiež v tejto súvislosti uviedla, že komisie hľadali čokoľvek a každý príčetný človek (právnik) by musel nadobudnúť ten pocit, keď jedna komisia nezistí nič, potom je druhá, tretia komisia, povedala si, že „50 roky“.

50. Na ústnom pojednávaní dňa 28. septembra 2022 bola vypočutá ako svedkyňa JUDr. Q. C., pričom podľa § 261 ods. 3 Trestného poriadku v spojení s § 4 DSP výsluch svedkyne vykonal obhajca disciplinárne obvinenej JUDr. H. V.. Svedkyňa na otázku obhajcu, či sa vie vyjadriť k predmetnému rozhodnutiu, ktoré bolo vydané pod jej predsedníctvom poukázala na to, že ide o tzv. rekurzové rozhodovanie bez pojednávania, bez účastníkov, všetky členky senátu sa zhodli na právnom názore, ktorý je uvedený v danom rozhodnutí. Na svojom právnom názore zotrvala a to aj po preštudovaní nálezu Ústavného súdu SR dodajúc, že do dnešného dňa nepochopila, prečo ústavný súd rozhodnutie označil za svojvoľné.

51. Na otázku člena senátu, či vec, ktorú rozhodovali uznesením sp.zn. 3CoZm/30/2018 považuje za právne jednoduchú alebo právne zložitú a to vo vzťahu k interpretácii ustanovenia § 163 ods. 2 CSP svedkyňa uviedla, že vec považuje za právne jednoduchú. V tejto súvislosti uviedla, že návrh na prerušenie konania až do skončenia trestného konania považovali za návrh na pokračovanie v konaní, pričom súd prvej inštancie sa mal týmto návrhom zaoberať. Uviedla, tiež, že po náleze ústavného súdu boli ich kolegovia prekvapení, pokiaľ ide o právny názor, ktorý ústavný súd zastal s tým, že povedali, že by rozhodli rovnako. Na typologicky obdobnú vec, ktorú predtým rozhodovali si nespomenula, pričom dodala, že ak by nebolo predmetného nálezu a následného kolotoča vypočúvania na Súdnej rade SR, ani na túto vec by si nespomenula.

52. Na ďalšiu otázku člena senátu, či by si spomenula na proces prijímania tohto uznesenia uviedla, že každý referujúci sudca má pripravený koncept rozhodnutia, v danom prípade nešlo o právne zložitú vec a hneď sa na jej výsledku zhodli. Vo vzťahu k prioritizácii rekurzov uviedla, že je bežné, že sa rekurz rozhodne do mesiaca od nápadu poukazujúc na to, že nejde o rozhodnutia vo veci samej, kde sa poradie dodržiava.

53. Ďalej bol na ústnom pojednávaní vypočutý ako svedok Mgr. O. W., ktorý Najvyššiemu správneému súdu predložil krátkou cestou „Pozbavenie advokáta povinnosti zachovávať mlčanlivosť“ z 22. septembra 2022. Následne svedok odpovedal na otázky obhajcu disciplinárne obvinenej sudkyne JUDr. H. V.. Z odpovedí vyplýva, že bol právny zástupca žalovanej v 2. rade, nespomenul si, či bol originálne splnomocnený alebo na základe substitúcie za Advokátsku kanceláriu Paul Q, s.r.o., zastupovanie vykonával počas celého konania. Ako právneému zástupcovi žalovanej v 2. rade mu bolo uznesenie C. U. X. P. z 5. februára 2018 o prerušení konania doručené. Na otázku, či sa vyjadril k odvolaniu žalobcu voči uzneseniu C. U. X. P. z 12. októbra 2018, ktorým bolo konanie zastavené a

návrh na prerušenie konania zamietnutý uviedol, že súdu doručili vyjadrenie k odvolaniu žalobcu pred tým, ako im bolo doručené rozhodnutie krajského súdu, pričom po nahliadnutí do elektronického súdneho spisu z neho formálne vyplývalo, že krajský súd rozhodol o odvolaní pred tým, než sme toto vyjadrenie doručili (uvedená skutočnosť bola vykonaným dokazovaním aj preukázaná). Vo vzťahu k podaniu procesnému návrhu vo veci počas obdobia keď bolo konanie pred C. U. X. P. uznesením prerušené uviedol, že návrh na prerušenie konania z ďalšieho dôvodu podali na základe skutočností, že orgány činné v trestnom konaní začali trestné stíhanie vo veci s tým, že tento návrh podali v súlade s príslušnými ustanoveniami CSP zdôrazniac, že v súlade s inštrukciou klienta podávali návrh na prerušenie konania, nie na pokračovanie v konaní. Využitie tohto procesného prostriedku zdôvodnil tým, že k podaniu tohto návrhu pristúpili z iných dôvodov, ako bolo v tom čase prerušené.

54. Na otázku, prečo podal návrh na prerušenie konania, keď podľa CSP mali počkať do 9. októbra 2019, keď súd konanie zastaví alebo medzičasom, keby by dal žalobca návrh na pokračovanie v konaní svedok uviedol, že keďže sú mu známe ustanovenia CSP odmieta špekuláciu obhajcu s tým, že CSP mu v žiadnom prípade neprikazoval čakať do momentu zastavenia konania ani do momentu, kedy ktorákoľvek z iných procesných strán podá návrh na pokračovanie v konaní. V tejto súvislosti poukázal na to, že podania v civilnom sporovom konaní sa hodnotia podľa obsahu, ktorý je vyjadrený slovami, pričom tento obsah má reflektovať vôľu konajúcej strany, a ak žalovaná v 2. rade mala záujem podať návrh na prerušenie konania z ďalších dôvodov aj v čase, keď toto konanie bolo prerušené, nie je takýto postup zakázaný a v žiadnom prípade s prihliadnutím na obsah tohto podania nie je možné ho považovať za žiadosť o pokračovanie v konaní. Vo vzťahu k legitímnym očakávaniam od návrhu na prerušenie konania uviedol, že legitímne očakávali, že súd nebude pokračovať v konaní, a aj, ak by ktorákoľvek z iných procesných strán podala návrh na pokračovanie v konaní, súd by v intenciách tohto podania v súlade s ustanoveniami CSP konanie prerušil a vyčkal by do rozhodnutia v trestnej veci. Súčasne dodal, že v žiadnom prípade ich legitímne očakávania a ani prejav ich vôle nezahŕňali pokračovanie súdu v konaní. Týmto návrhom upriamili pozornosť konajúceho súdu na iné skutočnosti, ktoré v súlade s jeho presvedčením zakladali dôvod na prerušenie konania.

55. K otázke, prečo v návrhu žalovanej v 2. rade zo 6. júna 2018 uviedol, že „akýkoľvek iný postup súdu by závažným spôsobom zasiahol do práva žalovanej v 2. rade na spravodlivý súdny proces, do ústavného práva na súdnu ochranu, a tiež by predstavoval flagrantné porušenie platných zákonov SR“ svedok uviedol, že skutočnosť, že niečo uvedie v rámci argumentácie v súdnom podaní ešte a priori nemusí znamenať, že v konečnom dôsledku po rozhodnutí súdu o takomto návrhu bude rozhodnutie súdu považovať alebo nepovažovať za zásah do práva na spravodlivý proces dodajúc, že je vecou súdu, aby právo na spravodlivý proces chránil bez ohľadu na to, ako v konaní argumentujú sporové strany. Ďalej tvrdil, že uznesenie W. U. P. X. z 21. decembra 2018 malo zásadný vplyv na práva a povinnosti procesných strán, konkrétne v rozpore so zákonom, zásadným spôsobom znevýhodnilo žalovaných voči žalobcom majúci za to, že toto uznesenie sa svojím obsahom, ale i absolútne chabým odôvodnením priečilo aj garanciam strán civilného sporového konania na spravodlivý proces.

56. Na otázku týkajúcu sa nepriaznivého výsledku alebo škody, ktoré malo predmetné uznesenie privodiť svedok poukázal na to, že súd prvej inštancie zastavil konanie v čase, keď bol uplatňovaný nárok už zjavne premlčaný, čo znamená, že po právoplatnom zastavení konania vo veci sp. zn. 2CbZm 60/2016 by sa žalobca už viac nemohol s úspechom domáhať priznania ním žalovanej sumy. Preto ide o bezprostredný, hmotný následok nesprávneho a svojvoľného rozhodnutia krajského súdu, pričom nie je možné opomínať aj následok nemateriálny, ktorý spočíva v zneužití práva v absolútne neutržateľnom výklade právnych predpisov senátom krajského súdu, ktoré v súlade s nálezom Ústavného súdu SR sp.zn. II. ÚS 262/2019 rezultoval do porušenia práva žalovanej v 2. rade na spravodlivý súdny proces.

57. Na otázku z akého dôvodu podali podnet na disciplinárne stíhanie predmetných sudkýň, keď návrhu na prerušenie konania zo 6. júna 2018 bolo fakticky vyhovené svedok uviedol, že po rozhodnutí krajského súdu nenašiel jedinou osobu, ktorý by prejav vôle žalovanej v 2. rade dokázala interpretovať aspoň podobným spôsobom, ako to bolo na siedmych riadkoch v bode 9 tohto uznesenia

dodajúc, že išlo o kvalifikovaných právnikov, ktorí majú dlhoročné skúsenosti s interpretáciou textu bez ohľadu na to, že nie všetci boli oprávnení poskytovať právne služby v SR. Mal za to, že interpretácia, že predmetným uznesením z 21. decembra 2018 bolo v zásade vyhovené na materiálnej rovine návrhu žalovanej v 2. rade je logicky a racionálne rovnako hodnotná ako bod 9 predmetného uznesenia, tzv. ide o absurdný konštrukt, ktorý je zásadným popretím hodnôt materiálneho právneho štátu a rovnako toho, ako má sudca krajského súdu vo veci konať a rozhodovať. Preto na základe nálezu ústavného súdu a rovnako na základe ich hlbokého presvedčenia, že súdy nemôžu konať svojvoľne, že súdy nesmú nezinterpretovať právo a nesmú si z práv účastníka konania takpovediac robiť trhací kalendár, podali podnet na preskúmanie, či konaním sudkyň krajského súdu vo veci sp.zn. 3CoZm 30/2018 neprišlo k disciplinárnemu previneniu. Na ďalšiu otázku, či mu je známe rozhodnutie Najvyššieho súdu Českej republiky, ktorý rozhodoval v obdobnej veci svedok uviedol, že mu toto rozhodnutie nie je známe, pričom ho s ním neoboznámil ani krajský súd v odôvodnení svojho rozhodnutia, a rovnako ani ústavný súd, túto prax zjavne pri posudzovaní konania disciplinárne obvinených nezohľadňoval.

58. Na otázku člena senátu vo vzťahu ku skutočnosti, že v dňoch 25.06.2018, 21.08.2018 a 12.10.2018 nahliadal do súdneho spisu na C. U. X. P., konkrétne čo očakával od nahliadnutia do spisu, do ktorého nahliadal osobne, svedok uviedol, že v tom čase boli v obdobných veciach na súde vedené tri konania, nahliadal do všetkých troch spisov vždy, zaujímal sa o vývoj konaní, keďže nie všetky okolnosti bolo možné vidieť v elektronickom súdnom spise. Bolo potrebné zistiť, či žalobca alebo jeho právny zástupca podali návrh na pokračovanie v konaní dodajúc, že nebol vedený jedným cieľom, ktorým by niečo explicitne sledoval nahliadnutím do spisu, rozhodne nesledoval následok, že by nahliadnutím do spisu chcel konkludentne vyjadriť vôľu pokračovať v konaní.

59. Na ďalšiu otázku člena senátu, či mu je známe okrem nálezu Ústavného súdu SR sp.zn. II. ÚS 262/2019-57 nejaké iné rozhodnutie ústavného súdu, ktorým bolo na základe ústavnej sťažnosti zrušené také rozhodnutie krajského súdu, ktorým krajský súd zrušil rozhodnutie a vrátil vec na ďalšie konanie okresnému súdu, svedok uviedol, že by klamal, ak by odpovedal jednoznačne áno, nevedel na túto otázku jednoznačne odpovedať. Rovnako na ďalšiu otázku uviedol, že si nespomína, že by vo svojom vyjadrení k odvolaniu podanom voči rozhodnutiu okresného súdu o zastavení konania argumentoval aj otázkou, ktorá sa týkala premlčania uplatneného nároku.

60. Disciplinárne obvinená JUDr. H. V. k výpovedi svedka Mgr. O. W. uviedla, že je sudkyňou od roku 1999, avšak s výkladom ohľadom účinku podaní, ktorý podal svedok sa nestretla. Poukázala na to, že až teraz sa dozvedela, že návrh žalovanej v 2. rade bol podaný do času, kým niektorá strany sporu nepodá návrh na pokračovanie v konaní a až potom sa ním má súd zaoberať. V tejto súvislosti poukázala na to, že návrh, ktorý podá strana sporu je účinný voči súdu jeho doručením. Mala za to, že rozhodli zákonne v súlade s českou judikatúrou. K tvrdeniu svedka, že toto rozhodnutie nebolo spomínané v odôvodnení ich rozhodnutia uviedla, že pre nich bola vec jasná, mali názor, že každý procesný úkon, ktorý je v konaní podaný počas prerušenia konania možno považovať za návrh na pokračovanie v konaní, ak sa má o ňom rozhodnúť v konaní.

61. Ústne pojednávanie konané dňa 28. septembra 2022 bolo odročené za účelom vykonania dokazovania na deň 7. novembra 2022.

62. Dňa 31. októbra 2022 doručil svedok Mgr. O. W. Najvyššiemu správne súdu „Právne stanovisko vo veci výkladu a aplikácie ustanovenia § 163 ods. 2 Civilného sporového poriadku“ spracované dňa 15. februára 2019 prof. JUDr. T. Š., PhD. dodajúc, že toto bolo použité ako podklad pre ústavnú sťažnosť, o ktorej Ústavný súd SR rozhodol dňa 28. apríla 2020 nálezom č.k. II. ÚS 262/2019-57. Mal za to, že uvedené právne stanovisko dopĺňa jeho výpoveď a je relevantné pre správne a zákonné rozhodnutie v predmetnej veci.

63. Dňa 7. novembra 2022 Najvyšší správny súd pokračoval v ústnom pojednávaní, ktoré sa podľa § 29 ods. 1 DSP konalo v neprítomnosti disciplinárne obvinenej sudkyne JUDr. N. V., ktorá svoju neprítomnosť podaním z 2. novembra 2022 ospravedlnila z dôvodu práceneschopnosti, pričom

súhlasila s tým, aby sa konalo v jej neprítomnosti. Obhajca disciplinárne obvinenej JUDr. H. V. predložil svoje vyjadrenie zo dňa 2. novembra 2022, v ktorom sa vyjadril k podaniu svedka Mgr. O. W. a súčasne uviedol, že upúšťajú od výsluchu disciplinárneho navrhovateľa JUDr. P. W., PhD., avšak zotrvali na výsluchu svedka JUDr. X. O., predsedu W. U. P. X.. Súčasne krátkou cestou predložil Najvyššiemu správne súdu uznesenie Ústavného súdu SR sp.zn. I. ÚS 538/2014-9 z 10. septembra 2014, uznesenie Ústavného súdu SR sp.zn. IV. ÚS 122/2020-12 z 1. apríla 2020, uznesenie Ústavného súdu SR sp.zn. I. ÚS 112/2015-14 zo 4. marca 2015, uznesenie Ústavného súdu SR sp.zn. II. ÚS 723/2015-9 z 29. októbra 2015, uznesenie Ústavného súdu SR sp.zn. II. ÚS 46/2022-15 z 3. februára 2022. Vo vzťahu k predmetným rozhodnutiam ústavného súdu obhajca uviedol, že tieto sa, podľa jeho názoru, týkajú posúdenia identickej otázky, či je daná právomoc ústavného súdu konať v takýchto veciach. Vo vzťahu k uzneseniu Ústavného súdu SR sp. zn. II. ÚS 46/2022 z 3. februára 2022 poukázal na to, že toto rozhodnutie konštatuje nedostatok právomoci ústavného súdu preskúmať námietky sťažovateľa uplatneného proti rozhodnutiu okresného súdu, aj aj druhostupňového súdu.

64. Najvyšší správny súd na ústnom pojednávaní vykonal prečítaním, resp. prečítaním ich podstatného obsahu nasledujúce listiny ako dôkaz v súlade s § 269 Trestného poriadku (§ 4 DSP):

- uznesenie C. U. X. P. č.k. 2CbZm/60/2016-362 z 5. februára 2018, ktorým okresný súd konanie prerušil (č.l. 20)
- návrh žalovaného v 2. rade na prerušenie konania zo 6. júna 2018 (č.l. 14)
- uznesenie C. U. X. P. č. k. 2CbZm/60/2016-402 z 12. októbra 2018, ktorým okresný súd konanie zastavil a návrh žalovaného v 2. rade na prerušenie konania zamietol (č.l. 23)
- odvolanie žalobcu - Správa inkaso zmeniek s.r.o. proti uzneseniu C. U. X. P. č.k. 2CbZm/60/2016-402 z 12. októbra 2018 z dôvodov podľa ustanovenia § 365 ods. 1 písm. a/ a b/ CSP (č. l. 408 súdneho spisu sp.zn. 2CbZm/60/2018)
- úprava kancelárie - doručenie odvolanie žalobcu na vedomie žalovanému v 2. rade (č.l. 415)
- doručienka Paul Q, s.r.o. (č.l. 423)
- predkladacia správa W. U. P. X. (č.l. 430)
- vyjadrenie žalovaného v 2. rade k odvolaniu žalobcu zo dňa 21.12.2018 (č.l. 435)
- potvrdenie o doručení elektronického podania (vyjadrenia k odvolaniu) na W. U. P. X. dňa 21.12.2018 o 20:50 h (č.l. 607)
- uznesenie W. U. P. X. č.k. 3CoZm/30/2018-431 z 21. decembra 2018, ktorým odvolací súd uznesenie C. U. J. X. P. č.k. 2CbZm/60/2016-402 z 12. októbra 2018 zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie (č.l. 17)
- nález Ústavného súdu Slovenskej republiky sp.zn. II. ÚS 262/2019-57 z 28. apríla 2020 (č.l. 26)
- uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky sp.zn. IV. ÚS 122/2020-12 z 1. apríla 2020 (č.l. 111 body 12, 13, 20, 25)
- vyjadrenie predsedu W. U. P. X. JUDr. X. O. k sťažnosti vo veci sp.zn. 3CoZm 30/2018 a k vhodnosti ústneho pojednávania zo dňa 04.03.2020 (č.l. 287)
- stanovisko predsedu W. U. P. X. zo dňa 09.06.2020, 1Spr/407/2019 k nálezu Ústavného súdu SR II. ÚS 262/2019-57 z 28. apríla 2020 (č.l. 289)
- stanovisko JUDr. Q. W., zastupujúcej predsedníčky obchodnoprávneho kolégia zo dňa 26.05.2020 (č.l. 291)
- vyjadrenie JUDr. Q. C. k žiadosti č. 1SprV/407/2019 z 28. februára 2020 (č.l. 294)
- úradný záznam zo dňa 25.07.2018 o nahliadnutí do súdneho spisu sp.zn. 2CbZm/60/2018 zo strany Mgr. O. W. (č.l. 388 súdneho spisu sp.zn. 2CbZm/60/2018)
- úradný záznam zo dňa 20.08.2018 o nahliadnutí do súdneho spisu sp.zn. 2CbZm/60/2018 zo strany JUDr. G. J. (č.l. 390 súdneho spisu sp.zn. 2CbZm/60/2018)
- úradný záznam zo dňa 21.08.2018 o nahliadnutí do súdneho spisu sp.zn. 2CbZm/60/2018 zo strany Mgr. O. W. (č.l. 391 súdneho spisu sp.zn. 2CbZm/60/2018)
- úradný záznam o prevzatí a uložení zmenky do trezoru súdu Mgr. H. Š. zo dňa 08.10.2018
- úradný záznam zo dňa 12.10.2018 o nahliadnutí do súdneho spisu sp.zn. 2CbZm/60/2018 zo strany Mgr. O. W. (č.l. 396 súdneho spisu sp.zn. 2CbZm/60/2018)
- úradný záznam zo dňa 09.10.2018 o vybratí zmenky (č.l. 398 súdneho spisu sp.zn. 2CbZm/60/2018) zo strany vyšetrovateľa PZ pplk. Ing. Y. I. (č.l. 398 súdneho spisu sp.zn. 2CbZm/60/2018)
- uznesenie Najvyššieho súdu Českej republiky č.j. 32Cdo 2560/2012 zo 17. februára 2014 (č.l. 116)

65. V rámci dokazovania bolo oboznámené aj vyjadrenie disciplinárne obvinenej JUDr. H. V. zo 14. októbra 2020.

66. Vo vzťahu k ostatným navrhovaným dôkazom Najvyšší správny súd postupom podľa § 272 ods. 3 Trestného poriadku v spojení s § 4 DSP odmietol vykonať dôkazy navrhované disciplinárne obvinenou JUDr. H. V., konkrétne výsluch svedka JUDr. X. O.; ďalej stanovisko predsedu W. U. P. X. ohľadne disciplinárne obvinenej JUDr. V. podľa § 42 ods. 3 a § 53 ods. 1 písm. a/ až f/, ods. 2, ods. 3 zákona č. 757/2004 Z.z.; stanovisko sudcovej rady Krajského súdu v Bratislave podľa § 45 (k dodržiavaniu zásad sudcovej etiky) zákona č. 757/2004 Z.z.; hodnotenie disciplinárne obvinenej JUDr. V.; osobný spis disciplinárne obvinenej JUDr. V.; stanovisko odvolacích/dovolacích senátov obchodného kolégia NS SR k rozhodovacej činnosti JUDr. V.; odpoveď z kancelárie z Ústavného súdu SR z 11. apríla 2022; odpoveď Ministerstva spravodlivosti SR z 9. júna 2022; odpoveď Krajského súdu v Bratislave na žiadosť z 23. septembra 2022 z 27. septembra 2022 ako aj predložené rozhodnutia Ústavného súdu SR (s výnimkou uznesenia Ústavného súdu Slovenskej republiky sp.zn. IV. ÚS 122/2020-12 z 1. apríla 2020, ktoré bolo oboznámené na ústnom pojednávaní) a rozhodnutia Najvyššieho správneho súdu Českej republiky a to z dôvodu, že sa týkajú okolností nepodstatných v danej veci. Vo vzťahu k rozhodnutiam najvyšších súdnych inštancií vrátane súdnych inštancií Českej republiky, Najvyšší správny súd dodáva, že tieto nie sú dôkazom a teda ich nebolo nutné oboznamovať. Pre Najvyšší správny súd však môžu predstavovať inšpiráciu pre svoje rozhodnutie, najmä pokiaľ ide o vyriešenie právnej otázky, ktorá doposiaľ riešená súdmi Slovenskej republiky nebola.

67. V rámci záverečnej reči poverená zástupkyňa disciplinárneho navrhovateľa zotrvala na disciplinárnom návrhu v celom rozsahu majúca za to, že menované sudkyne ako členky senátu 3CoZm W. U. P. X. tým, že sporným uznesením zrušili napadnuté uznesenie okresného súdu a vec mu vrátili na ďalšie konanie, vydali svojvoľné rozhodnutie, ktoré je v rozpore s právom, pričom išlo o svojvoľné rozhodnutie hraničiace so zneužitím moci, v dôsledku ktorého došlo k obzvlášť závažnému následku, a to k porušeniu základného práva žalovanej v 2. rade na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy SR a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, čo bolo konštatované aj nálezom Ústavného súdu SR sp.zn. II. ÚS 262/2019-57. Uvedeným konaním sa dopustili závažného disciplinárneho previnenia podľa § 116 ods. 2 písm. e/ zákona o sudcoch. Preto navrhla, aby Najvyšší správny súd uznal JUDr. H. V., sudkyňu W. U. P. X. s dočasne pozastaveným výkonom funkcie sudcu a JUDr. N. V., sudkyňu C. U. X. N. za vinné zo spáchania závažného disciplinárneho previnenia podľa § 116 ods. 2 písm. e/ zákona o sudcoch a uložil JUDr. H. V. disciplinárne opatrenie podľa § 117 ods. 3 písm. a/ zákona o sudcoch, a to preloženie na súd nižšieho stupňa a zároveň disciplinárne opatrenie podľa § 117 ods. 3 písm. b/ zákona o sudcoch, a to zníženie funkčného platu o 70% na obdobie 12 mesiacov a JUDr. N. V. disciplinárne opatrenie podľa § 117 ods. 3 písm. b/ zákona o sudcoch, a to zníženie funkčného platu o 70% na obdobie 12 mesiacov.

68. Obhajca disciplinárne obvinenej JUDr. H. V. v záverečnej reči poukázal na to, že tvrdenia uvedené v disciplinárnom návrhu neboli podložené žiadnymi dôkazmi a počas ústnych pojednávaní sa nepreukázalo, že by sa klientka dopustila vytýkaného konania. Vzhľadom na dôkazy vykonané na ústnych pojednávaniach, napríklad výpoveď svedka JUDr. Q. C. a výpoveď disciplinárne obvinenej JUDr. N. V. konštatoval, že sa voči jeho klientke jedná zo strany disciplinárneho navrhovateľa o šikanózný a zaujatý disciplinárny návrh poukazujúc súčasne na to, že je všeobecne známe, že disciplinárne obvinená je sestrou bývalej štátnej tajomníčky Ministerstva spravodlivosti SR, keď túto skutočnosť pred súdom dňa 28. septembra 2022 potvrdila aj JUDr. N. V.. Mal za to, že skutočnosť, že sa jedná o šikanózný a zaujatý disciplinárny návrh potvrdzujú aj informácie, ktoré na základe zákona o slobodnom prístupe k informáciám získali od Ústavného súdu SR a od Ministerstva spravodlivosti SR. Ďalej mal za to, že disciplinárne obvinené nevydali svojvoľné rozhodnutie, ktoré by bolo v rozpore s právom a účastníkovi konania nebol spôsobený obzvlášť závažný následok. Poukázal na to, že skutková veta je formulovaná iba všeobecne, chýba jej parameter akejkoľvek vecnej, miestnej či časovej súvislosti, a nie je možné z nej zistiť konkrétne trestnoprávne, ako ani disciplinárne relevantné

konanie disciplinárne obvinenej sudkyne JUDr. H. V.. Mal za to, že formulácia uvedená v skutkovej vete, že išlo o svojvoľné rozhodnutie hraničiace so zneužitím moci odkazujúc na nález Ústavného súdu SR z 28. apríla 2020 sp.zn. II. ÚS 262/2019-57 odporuje ustálenej rozhodovacej praxi súdov SR, keď dôkazné prostriedky a dôkazy nemôžu tvoriť súčasť skutkovej vety, keď vyhodnocovať dôkazy môže výlučne orgán činný v trestnom konaní, resp. v predmetnom prípade konajúci senát Najvyššieho správneho súdu. Za nevyhnutné považoval uviesť, že z rozhodnutia senátu Ústavného súdu SR je zjavne cítiť, že je ovplyvnené vtedajšou politickou situáciou a celospoločenským vnímaním policajnej a politickej akcie Búrka zameranej proti sudcom. Mal za to, že toto rozhodnutie je nielen v rozpore s doterajšou ustálenou rozhodovacou praxou ústavného súdu, ale aj v rozpore s následnou rozhodovacou praxou identického senátu Ústavného súdu SR. V tejto súvislosti poukázal na uznesenie Ústavného súdu SR sp.zn. II. ÚS 46/2022 z 3. februára 2022. K nálezu Ústavného súdu SR sp.zn. II. ÚS 262/2019 z 28. apríla 2020 uviedol, že tento predstavuje ničím neodôvodnené vybočenie z rozhodovacej činnosti ústavného súdu, keď ústavný súd v minulosti minimálne 23-krát rozhodol v právne identickej situácii odlišne tak, že na základné právo na súdnu ochranu nazerá ako na právo výsledkové, ako aj v tom, že v rámci konania o sťažnosti zásadne preskúmava len právoplatné rozhodnutia a to v tom zmysle, že musí ísť o rozhodnutia, ktorým sa konanie právoplatne skončilo.

69. Ďalej obhajca v rámci záverečnej reči poukázal na čl. 148 ods. 4 Ústavy SR majúca za to, že rozhodnutie, ktoré vydali disciplinárne obvinené sudkyne bolo výsledkom ich právneho názoru, nebolo svojvoľné a bolo v súlade s právom. Rovnako mal za to, že svedok W. vo svojej výpovedi nevedel uviesť, v čom mala spočívať značná škoda alebo obzvlášť závažný následok spôsobený predmetným rozhodnutím W. U. P. X.. Mal za to, že sa v tomto konaní nepreukázalo, že by sa disciplinárne obvinené sudkyne dopustili závažného disciplinárneho previnenia dodajúc, že podľa judikatúry českých súdov, môže byť nesprávny právny názor sudcu ako tzv. disciplinárne previnenie, posudzovaný iba len v úplne krajných prípadoch, kedy je tento názor výsledkom napríklad svojvôle sudcu, čo nie je tento prípad. S poukazom na uvedené navrhol, aby Najvyšší správny súd disciplinárne obvinenú podľa § 34 ods. 2 písm. a/ disciplinárneho súdneho poriadku oslobodil.

70. Disciplinárne obvinená JUDr. H. V. v rámci záverečnej reči uviedla, že si nie je vedomá spáchania závažného disciplinárneho previnenia majúca za to, že v zmysle ustanovenia § 116 ods. 2 písm. e/ zákona o sudcoch musia byť pri danom disciplinárnom previnení kumulatívne splnené všetky zákonné podmienky, čo v danom prípade nenastalo. Poukázala na to, že žalovaná v 2. rade doručila návrh na prerušenie konania v momente, keď existoval tzv. kľúd v konaní, pričom tento úkon bol vyhodnotený ako návrh na pokračovanie v konaní, keďže bolo potrebné o ňom rozhodnúť. Mala za to, že návrh na prerušenie konania v sebe implicitne obsahoval aj návrh na pokračovanie v konaní, nakoľko inak by súd o tomto návrhu nemohol rozhodnúť. Taktiež mala za to, že nebola splnená ani ďalšia kumulatívna podmienka a to príčinná súvislosť medzi rozhodnutím a iným závažným následkom, pričom tento následok nešpecifikoval ani svedok ani disciplinárny navrhovateľ v samotnom disciplinárnom návrhu. Vo vzťahu k nemajetkovej ujme poukázala na to, že sa predovšetkým jedná o ujmu na osobnostných právach osôb ako napríklad fyzická, psychická bolesť, zásah do dôstojnosti, cti a súkromia, pričom vo vzťahu k právnickej osobe toto neprichádza do úvahy. Zastala názor, že je v rozpore s článkom 148 ods. 4 Ústavy SR, aby bola stíhaná za právny názor, pričom disciplinárne stíhanie za právny názor vylúčil vo svojej rozhodovacej činnosti aj Najvyšší správny súd ČR, ako aj Najvyšší správny súd SR v spomínanom rozhodnutí. Poukázala na to, že ich právny názor, ktorý bol prijatý jednomyselne bol podporený aj stanoviskom predsedu W. U. P. X., a rovnako aj ustálenou rozhodovacou praxou Najvyššieho súdu ČR. Tiež zdôraznila, že vo vzťahu k otázke, ktorú riešili, neexistuje ani publikované ani nepublikované rozhodnutie Najvyššieho súdu SR, preto v tomto smere odkazuje na už uvádzané rozhodnutie Najvyššieho súdu ČR a tým, že na českú judikatúru poukazujú aj naše súdne inštalácie vrátane Ústavného súdu SR. Záverom zopakovala, že bola veľmi prekvapená nálezom Ústavného súdu SR a jeho odôvodnením a tvrdiac, že ich názor bol zákonný. Tiež poukázala na to, že bola členkou rekodifikačnej komisie a názory uvedené v náleze Ústavného súdu SR, by podľa jej názoru neprešli.

71. V rámci posledného slova disciplinárne obvinená JUDr. H. V. uviedla, že sa cíti nevinná a preto žiada, aby ju disciplinárny senát spod disciplinárneho návrhu oslobodil.

VI.

Skutkové zistenia a právne posúdenie veci

72. Predmetom konania vo veci bol disciplinárny návrh koncipovaný na tom skutkovom základe, že disciplinárne obvinené sa mali dopustiť konania vymedzeného vo výrokovvej časti tohto rozhodnutia, ktoré malo v podstate spočívať v tom, že vyložili aplikovateľné procesné právo svojvoľne, pričom táto svojvoľnosť má byť zistená na základe konštatovania uvedeného v náleze Ústavného súdu sp.zn. II. ÚS 262/2019 z 28. apríla 2020. Navrhovateľka v disciplinárnom návrhu dokonca uviedla, že z citovaného nálezu ústavného súdu explicitne vyplýva, že sporné uznesenie je svojvoľné, a to až do takej miery, že Ústavný súd SR konštatoval, že v ňom badať prvky zneužitia moci.

73. Najvyšší správny súd mal na základe vykonaného dokazovania preukázané nasledovné skutočnosti. C. U. X. P. uznesením č.k. 2CbZm/60/2016-362 z 5. februára 2018 prerušil postupom podľa § 163 ods. 1 CSP, teda z dôvodu návrhu strán sporu, konanie o zaplatenie 8 298 497,72 eur s príslušenstvom najmenej na tri mesiace. Stranami sporu daného konania boli žalobca - Správa a inkaso zmienek s.r.o., žalovaný v 1. rade PhDr. L. G. a žalovaná v 2. rade T. - U., U.. U. G..C.. Dňa 9. apríla 2018 bol okresnému súdu doručený návrh žalovanej v 2. rade na prerušenie konania podľa § 162 ods. 1 písm. a/ CSP, ktorý žalovaná v 2. rade odôvodnil tým, že dňa 14. mája 2018 bolo vyšetrovateľom Policajného zboru vydané uznesenie ČVS: PPZ 101/NKA-FP-ST- 2018 o začatí trestného stíhania pre podozrenie zo spáchania trestného činu falšovania, pozmeňovania a neoprávnenej výroby peňazí a cenných papierov podľa § 270 ods. 2, ods. 4 písm. b/ Trestného zákona v jednočinnom súbehu s trestným činom marenia spravodlivosti podľa § 344 ods. 1 písm. a/, ods. 2 písm. a/ Trestného zákona formou spolupáchateľstva podľa § 20 Trestného zákona s tým, že ak sa uvedené predpoklady žalovanej v 2. rade a orgánov činných v trestnom konaní potvrdia, je nárok žalobcu voči obom žalovaným v tomto konaní nedôvodný a bude nutné jeho žalobu zamietnuť. Rovnako dôvodila tým, že dokazovanie a výsledok vyšetrovania v predmetnej trestnej veci, bude mať podstatný význam pre toto konanie a akýkoľvek iný postup súdu by závažným spôsobom zasiahol do jej práva na spravodlivý súdny proces, do ústavného práva na súdnu ochranu a tiež by predstavoval flagrantné porušenie platných zákonov Slovenskej republiky.

74. Z obsahu súdneho spisu rovnako vyplýva, že v období od 9. apríla 2018 do dňa 12.10.2018, kedy okresný súd vydal postupom podľa 163 ods. 2 CSP (v uznesení okresný súd nesprávne poukázal na ustanovenie § 163 ods. 3 CSP - poznámka Najvyššieho správneho súdu) uznesenie č.k. 2CbZm/60/2016-402, ktorým prvým výrokom konanie zastavil a druhým výrokom zamietol návrh žalovanej v 2. rade na prerušenie konania a to s poukazom na ustanovenie § 165 ods. 2 CSP, neboli zo strany strán sporu uskutočnené žiadne podania, s výnimkou vyššie uvedeného návrhu žalovanej v 2. rade na prerušenie konania do momentu skončenia trestného konania, nahliadania do súdneho spisu a predloženia zmenky zo strany žalobcu.

75. Žalobca podal v zákonnej lehote proti uzneseniu okresného súdu, ktorým bolo konanie zastavené a zamietnutý návrh na prerušenie konania odvolanie, v ktorom okrem iného poukázal na to, že v predmetnom prípade nie je možné ignorovať procesnú aktivitu strán sporu a založiť rozhodnutie o zastavení konania výlučne na striktnom jazykovom a podľa jeho názoru na nesprávnom výklade právnej normy ustanovenia § 163 ods. 2 CSP, t.j. na skutočnosti, že v predmetnom konaní nebolo zo strany žiadnej zo strán sporu podané podanie s názvom „Návrh na pokračovanie v konaní“ napriek tomu, že strany sporu boli v konaní aktívne. Mal za to, že podanie žalovanej v 2. rade je možné posúdiť ako prejav vôle tejto strany sporu pokračovať v konaní prerušenom podľa ustanovenia § 163 ods. 1 CSP. Rovnako poukázal na to, že do súdneho spisu doložil zmenku. Preto žalobca navrhol, aby odvolací súd napadnuté uznesenie v celom rozsahu zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie. Odvolanie žalobcu bolo dňa 07.11.2018 doručené žalovanej v 2. rade na vedomie. Spis okresného súdu bol doručený W. U. P. X. na účely rozhodnutia o odvolaní žalobcu proti uzneseniu č.k. 2CbZm/60/2016-402 z 12. októbra 2018, dňa 22. novembra 2018. Žalovaná v 2. rade sa k odvolaniu vyjadrila svojím podaním zo dňa 21.12.2018, ktoré bolo doručené W. U. P. X. elektronicky dňa 21.12.2018 o 20:50.

XX. W. U. P. X. v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Q. C. a členiek senátu JUDr. H. V. a JUDr. N. V. uznesením č.k. 3CoZm/30/2018-431 z 21. decembra 2018 uznesenie C. U. X. V č.k. 2CbZm/60/2016-402 z 12. októbra 2018 zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. Z bodu 9 sporného uznesenia vyplýva, že odvolací súd preskúmaním spisového materiálu dospel k záveru, že i keď uznesenie súdu prvej inštancie nadobudlo právoplatnosť 09.04.2018, pričom konanie bolo prerušené najmenej na tri mesiace, podanie žalovanej v 2. rade zo 6. júna 2018, v ktorom navrhol konanie prerušiť do skončenia trestného konania, je jasným návrhom na pokračovanie konania a to tým, že súd má toto konanie podľa jeho návrhu prerušiť do skončenia uvedeného trestného konania. Ďalej odvolací súd uviedol, že tým, že súd prvej inštancie zaujal nesprávny procesný postup, že pri prerušenom konaní nemôže vydávať žiadne rozhodnutie a následne konanie zastavil spolu so zamietnutím návrhu žalovanej v 2. rade na prerušenie konania do skončenia trestného konania, dopustil sa voči stranám sporu odňatia možnosti konať pred súdom. S poukazom na uvedené odvolací súd napadnuté uznesenie súdu prvej inštancie zrušil podľa § 389 ods. 1 písm. b/ a c/ CSP a vec v zmysle § 391 CSP vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie dodajúc, že v ďalšom konaní bude tak povinnosťou súdu prvej inštancie vec opätovne prejednať v súlade s uvedeným názorom odvolacieho súdu, podľa ktorého je návrh uplatnený žalovanou v 2. rade na prerušenie konania do skončenia trestného konania podaný v súlade s požiadavkou zákonodarcu uvedenou v § 163 ods. 3 (správne malo byť uvedené § 163 ods. 2 veta druhá CSP s tým, že súd je povinný o tomto návrhu rozhodnúť a teda nebol daný dôvod na zastavenie konania (bod 10 sporného uznesenia).

77. Sporné uznesenie napadla žalovaná v 2. rade ústavnou sťažnosťou podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky. K sťažnosti sa dňa 4. marca 2020 vyjadril aj predseda Krajského súdu v Bratislave JUDr. X. O.O. a to prostredníctvom vyjadrenia predsedníčky senátu JUDr. Q. C., s ktorým sa v celom rozsahu stotožnil. JUDr. C. po oboznámení s ústavnou sťažnosťou vyjadrila názor, že sa pridrižiava odôvodnenia uznesenia č.k. 3CoZm/30/2018 z 21. decembra 2018, pričom zdôraznila, že ak nechcela žalovaná v 2. rade (sťažovateľ) pokračovať v konaní, nemala podávať návrh na prerušenie konania zo 6. júna 2018 v čase, kedy už bolo súdom prvej inštancie vydané uznesenie o prerušení konania, ktoré nadobudlo právoplatnosť dňa 09.04.2018. Ďalej uviedla, že jej stanovisko nezmení ani skutočnosť, že sťažovateľ si zadovážil stanovisko predsedu rekodifikačnej komisie s tým, že jej nie je známe, či JUDr. Š. vychádzal z poznania celého spisového materiálu.

78. Ústavný súd Slovenskej republiky nálezom sp.zn. II. ÚS 262/2019-57 z 28. apríla 2020 o ústavnej sťažnosti žalovanej v 2. rade rozhodol, že „základné právo obchodnej spoločnosti T. - U., U.. U. G..C.. na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením W. U. P. X. č.k. 3CoZm 30/2018-431 z 21. decembra 2018 porušené boli“. Zároveň uznesenie W. U. P. X. zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Žalovanej v 2. rade priznal úhradu trov právneho zastúpenia a vo zvyšnej časti ústavnej sťažnosti nevyhovel. V bode 14.5 ústavný súd uviedol, že „sa oboznámil so sťažovateľkiným návrhom na prerušenie konania zo 6. júna 2018 a uvádza, že v žiadnom prípade nemožno jasne označený a s ohľadom na jeho obsah i účel jasne interpretovaný úkon sťažovateľky vo forme návrhu na prerušenie konania podaný v napadnutom konaní považovať ani podľa označenia, ani podľa obsahu a ani podľa účelu za návrh na pokračovanie v konaní. Takýto záver nemožno vyvodiť ani z interpretácie v § 162 a § 163 CSP aplikovateľných na vec sťažovateľky“. V bodoch 14.7 až 14.11 ústavný súd uviedol, že [14.7] „Výklad úkonu sťažovateľky - návrhu na prerušenie konania - ktorý následne na základe odvolania žalobcu zvolil krajský súd dôvodiac, že návrh na prerušenie konania do skončenia trestného konania je jasným návrhom na pokračovanie, je z pohľadu ústavného súdu príkladom absolútne svojvoľného výkladu a aplikácie § 163 ods. 2 CSP. [14.8] Ústavný súd hodnotí, že zo strany krajského súdu nejde o absolútne svojvoľnú, ale zároveň i nelogickú a textu a účelu § 163 ods. 2 CSP a návrhu sťažovateľky na prerušenie konania odporujúcu interpretáciu aplikovateľnej právnej normy a procesného úkonu sporovej strany. [14.9] Oboznámia sa so stručným až lakonickým odôvodnením napadnutého uznesenia krajského súdu, ústavný súd uvádza, že prijatím napadnutého uznesenia zo strany krajského súdu ide jednak o popretie základného práva na súdnu ochranu, práva na spravodlivé súdne konanie, popretie legitímnych očakávaní sporovej strany ako komponentu základného práva na súdnu ochranu a práva na spravodlivé súdne konanie, ale nad rámec

toho ide o výklad práva natoľko svojvoľný, že v ňom možno badať prvky zneužitia moci. [14.10] Ústavný súd dodáva, že sa ako súdny orgán ochrany ústavnosti už pomerne významnú dobu nestretol s takým neúčinným prístupom všeobecného súdu k procesným právam sporovej strany a s takým markantným popretím účelu aplikovateľnej právnej normy a poslania súdnictva ako takého zo strany všeobecného súdu. [14.11] Ústavný súd konštatuje, že krajský súd napadnutým uznesením hrubým spôsobom porušil právo sťažovateľky na súdnu ochranu garantovanú čl. 46 ods. 1 ústavy a právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru (bod 1 výroku nálezu).“

79. Zo stanoviska predsedu W. U. P. X. JUDr. X. O. z 9. júna 2020 vyplýva, že nevidí dôvod na vyvodenie disciplinárnej zodpovednosti sudcov stojacich za rozhodnutím č.k. 3CoZm/30/2018-431 z 21. decembra 2018. V tomto stanovisku uviedol, že po oboznámení sa s nálezom Ústavného súdu SR sp.zn. II. ÚS 262/2017-57 z 28. apríla 2020 musí s ohľadom na predchádzajúcu rozhodovaciu činnosť a stanoviská ústavného súdu (napr. I.ÚS 275/2016, I. ÚS 538/2014, I. ÚS 112/2015, I. ÚS 633/2014, I. ÚS 338/08, I. ÚS 171/2015, I. ÚS 256/2014, I. ÚS 87/2015, II. ÚS 723/2015, II. ÚS 6/2015, II. ÚS 557/2015, II. ÚS 624/2013, II. ÚS 184/2011, II. ÚS 453/2012, II. ÚS 423/2014, II. ÚS 488/2015, II. ÚS 191/2014, III. ÚS 698/2016, III. ÚS 39/2010, III. ÚS 561/2015, IV. ÚS 322/09, IV. ÚS 227/2013, IV. ÚS 122/2020) konštatovať ničím neodôvodnené vybočenie z doterajšej rozhodovacej činnosti Ústavného súdu SR. Rovnako mal za to, že predmetný nález vykazuje znaky politikárčenia, pričom jeho hodnotenie a prijatý právny záver ohľadom procesnej situácie je, podľa jeho názoru, bez ďalšieho neakceptovateľný.

80. Zastupujúca predsedníčka obchodnoprávneho kolégia vo svojom vyjadrení z 26. mája 2020 poukázala okrem iného na čl. 11 CSP a § 124 ods. 1 CSP, v zmysle ktorého sa každé podanie posudzuje podľa jeho obsahu. Tiež uviedla, že nie je vylúčené, aby žalovaný požiadaval o prerušenie konania (trestného konania - pravdepodobne malo byť uvedené do skončenia trestného konania) cieľom, aby po jeho skončení bolo vo veci rozhodnuté rozsudkom o zamietnutí návrhu žalobcu, ktoré bude rozhodnutím meritórnym, nie rozhodnutím procesným ako v prípade zastavenia konania. Ďalej dala do pozornosti zásadu, ktorá platila už v rímskom práve, podľa ktorej „vigilantibus iura scripta sunt“ t.j. práva patria len bdelym (pozorným, ostražitým, opatrným, starostlivým), teda tým, ktorí sa aktívne zaujímajú o ochranu a výkon svojich práv a ktorí svoje procesné oprávnenia uplatňujú včas s dostatočnou starostlivosťou a predvídateľnosťou.

81. Z odôvodnenia uznesenia Najvyššieho súdu ČR sp.zn. 32Cdo 2560/2012 zo 14. februára 2014 vyplýva nasledovné : „I v situaci, kdy by usnesení o přerušení řízení ze dne 15. ledna 2001, č. j. 43 Cm 169/99-54, bylo vydáno ke shodnému návrhu účastníků, zastává dovolací soud názor, že návrh na změnu v osobě žalobkyně podaný podle ustanovení § 107a o. s. ř. obsahuje i návrh na pokračování v řízení, neboť o tomto návrhu může soud rozhodnout jen tehdy, bude-li v řízení pokračovat. Podá-li žalobce takovýto návrh, vyjadruje tím i vůli, aby v řízení bylo pokračováno, a to s jinou osobou buďto na straně žalobce nebo na straně žalovaného. Rozhodne-li soud o návrhu podaném podle ustanovení § 107a o. s. ř., pokračuje v řízení, poněvadž jinak než v pokračujícím řízení nemůže o takovém návrhu rozhodnout.

Za návrh na pokračování v řízení přerušeném podle ustanovení § 110 o. s. ř. lze proto považovat též podání účastníka s návrhem na úkon, který může soud učinit pouze v (pokračujícím) řízení.“

82. Najvyšší správny súd v prvom rade uvádza, že nespochybňuje závery Ústavného súdu SR vyjadrené v náleze sp.zn. II. ÚS 262/2019-57 z 28. apríla 2020, ktorým ústavný súd rozhodol, že základné právo obchodnej spoločnosti T. - U., U.. U. G..C.. na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením W. U. P. X. č.k. 3 CoZm 30/2018-431 z 21. decembra 2018 porušené boli. Zdôrazňuje však, že Ústavný súd SR v rámci konania o sťažnosti podľa čl. 127 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky neposudzuje a ani nemôže posudzovať konkrétne rozhodnutie súdu z hľadiska disciplinárnej zodpovednosti sudcu, ktorý rozhodnutie vydal, a túto aj prejudikovať, ale posudzuje napadnuté rozhodnutie len z toho hľadiska, či rozhodnutím súdu boli porušené základné práva alebo slobody. Prípadná argumentácia Ústavného súdu Slovenskej republiky o svojvoľi či arbitrárnosti rozhodnutia súdu tak môže byť pre disciplinárny senát vodítkom prípadne

indíciou k zisteniu disciplinárneho previnenia vrátane závažného disciplinárneho previnenia v podobe svojvoľného rozhodnutia, ktoré je v rozpore s právom, ak ním bola spôsobená značná škoda alebo obzvlášť závažný následok.

83. Inak povedané primárnym účelom konania o ústavnej sťažnosti je poskytnutie ochrany základným právam a slobodám fyzických a právnických osôb pred protiústavnými zásahmi (porušenie čl. 46 Ústavy SR), na strane druhej hlavným účelom disciplinárneho konania je identifikovať a trestať individuálne zlyhania sudcov predstavujúce disciplinárne previnenia. Preto konkrétne rozhodnutie Ústavného súdu SR, ktoré v odôvodnení hoci len čiastkovo, označí rozhodnutie všeobecného súdu za svojvoľné alebo arbitrárne nepredstavuje pre Najvyšší správny súd, do výlučnej právomoci ktorého patrí rozhodovať o disciplinárnej zodpovednosti sudcov (s výnimkou predsedov a podpredsedov najvyšších súdnych inštancií - Najvyššieho súdu SR a Najvyššieho správneho súdu SR), vyriešenie prejudiciálnej otázky na účely disciplinárneho konania. Pokiaľ by to tak bolo, Najvyšší správny súd by v podstate „iba“ automaticky ukladal disciplinárne opatrenia vychádzajúc z rozhodnutia Ústavného súdu SR a v podstate by tak vystupoval iba v roli „štatistu“, ktorá mu však neprináleží. Rovnako by nemohol zohľadňovať obhajobu disciplinárne obvineného sudcu, ktorý nebol účastníkom konania pred Ústavným súdom SR.

84. Ďalej je potrebné si uvedomiť, že pojmy „arbitrárnosť“ a „svojvôľa“ majú rôzny význam v konaní pred Ústavným súdom SR a v disciplinárnom konaní, pričom je nutné uviesť, že v konaní pred ústavným súdom sú tieto pojmy už judikatúrou ustálené a vyjadrujú v zásade vyššiu intenzitu pochybenia súdu, ktorá je potrebná pre možnosť konštatovania porušenia základného práva účastníka súdneho konania na spravodlivý proces. V tomto smere možno poukázať na rozhodovaciu činnosť Ústavného súdu Slovenskej republiky, podľa ktorej „pri predbežnom preskúmaní sťažnosti ústavný súd ako jeden z aspektov jej možnej opodstatnenosti skúma existenciu ústavnoprávneho rozmeru, resp. ústavnoprávnej intenzity namietaných pochybení, resp. nedostatkov v činnosti alebo rozhodovaní príslušného orgánu verejnej moci, posudzovaná v kontexte s konkrétnymi okolnosťami prípadu (III. ÚS 415/2011, IV. ÚS 362/09, m. m. IV. ÚS 62/08)“ (rozhodnutie Ústavného súdu Slovenskej republiky sp.zn. III. ÚS 381/2016 zo dňa 7. júna 2016). „Ústavný súd hneď v úvode poukazuje na východiská svojej rozhodovacej činnosti, ktorými sa riadi pri posudzovaní námietok tzv. arbitrárnosti rozhodnutí všeobecných súdov. Ústavný súd nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať skutkové a právne závery všeobecných súdov, ku ktorým dospeli pri interpretácii a aplikácii zákonov a ktoré sa stali základom pre ich rozhodnutie. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách (podobne aj II. ÚS 1/95). Skutkové a právne závery všeobecného súdu môžu byť teda predmetom kontroly zo strany ústavného súdu len vtedy, ak by vyvedené závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne a z ústavného hľadiska neospravedliteľné a neudržateľné a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (podobne aj I. ÚS 13/00, I. ÚS 20/03, IV. ÚS 43/04)“ (rozhodnutie Ústavného súdu Slovenskej republiky sp.zn. II. ÚS 120/2020 zo dňa 21. januára 2021, bod 26).

85. Podľa ustálenej judikatúry Ústavného súdu SR pod pojmom arbitrárne (častokrát používané ako synonymum pre „svojvoľné“) rozhodnutie všeobecného súdu treba rozumieť najmä (i) extrémny nesúlad právnych záverov s vykonaným dokazovaním, skutkovými a právnymi zisteniami, (ii) interpretácia, ktorá je v extrémnom nesúlade s obsahom právnej praxe (odklon od ustálenej judikatúry), bez toho, aby boli dostatočne odôvodnené dôvody, na základe ktorých súd odmietol stabilizovanú výkladovú prax, (iii) nerešpektovanie kogentnej normy, interpretácia, ktorá je v extrémnom rozpore s prioritami spravodlivosti (predpojatý formalizmus), (iv) hodnotenie dôkazov vykonané bez akéhokoľvek akceptovateľného racionálneho základu tak, že z nich pri žiadnej možnej interpretácii nevyplývajú prijaté skutkové základy.

86. Ústavným súdom konštatovaná arbitrárnosť (svojvôľa) rozhodnutia často krát spočíva v kombinácii (i) nezrozumiteľného alebo ťažko udržateľného právneho názoru v spojení (ii) s jeho nedostatočným alebo defektným odôvodnením. Uvedené sa vzťahuje aj na nález Ústavného súdu Slovenskej republiky sp.zn. II. ÚS 262/2019-57 z 28. apríla 2020.

87. Z vyššie uvedeného je zrejmé, že výklad pojmu svojvôľa či arbitrárnosť na účely konania pred Ústavným súdom SR a na účely disciplinárneho konania nemožno stotožniť, a to práve z dôvodu inej povahy konania o ústavnej sťažnosti v porovnaní s povahou a účelom disciplinárneho konania.

88. Je pravdou, že Ústavný súd SR sa v náleze v bodoch 14.5 a 14.8 (bod 78 rozhodnutia) venoval aj samotnému posúdeniu obsahu a účelu podaného návrhu na prerušenie konania žalovanej v 2. rade v nadväznosti na ustanovenie § 163 ods. 2 CSP a zrušil sporné uznesenie, nakoľko ním krajský súd hrubým spôsobom porušil právo žalovanej v 2. rade na súdnu ochranu garantované čl. 46 ods. 1 ústavy a právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, pričom hlavným dôvodom bol svojvoľný výklad a aplikácia ustanovenia § 163 ods. 2 CSP v spojení s návrhom na prerušenie konania zo 6. júna 2018 prijatý jednomyselne senátom odvolacieho súdu. Podľa názoru Ústavného súdu SR išlo o svojvoľné rozhodnutie dokonca hraničiace so zneužitím moci. Uvedené konštatovanie môže pochopiteľne navodzovať dojem, že sporné uznesenie je aj na účely disciplinárneho konania preto automaticky svojvoľným rozhodnutím, ktoré je v rozpore s právom s tým, že navrhovateľ aj spôsobenie obzvlášť závažného následku videl práve v hrubom porušení základných práv žalovanej v 2. rade, a to práva na súdnu ochranu, ako aj práva na spravodlivé súdne konanie, tak ako to skonštatoval ústavný súd. Teda sa skutočne môže „prvoplánovo“ javiť, že vydanie sporného uznesenia zakladá disciplinárnu zodpovednosť disciplinárne obvinených sudkýň.

89. Disciplinárny senát rešpektuje rozhodnutie Ústavného súdu SR, avšak si na účely vyvodenia disciplinárnej zodpovednosti, sám vymedzil kritéria, na základe ktorých vyhodnocoval, či sporné uznesenie, je rozhodnutím svojvoľným, odporujúcim zákonu, ktoré v spojení s ďalším kumulatívnym znakom skutkovej podstaty v podobe spôsobenia značnej škody alebo obzvlášť závažného následku zakladá disciplinárnu zodpovednosť disciplinárne obvinených sudkýň.

90. V tomto smere Najvyšší správny súd našiel inšpiráciu v rozhodnutí disciplinárneho senátu Najvyššieho správneho súdu Českej republiky č.j. 11Kss 5/2021-87 zo 17. januára 2022, ktorý v bodoch 56 a 57 skonštatoval nasledovné : [56], „Vytýkané jednaní v nyní projednávané veci spočívajú zjavné v rozhodovacom činnosti sudkyne. Toho si ostatne byla vědoma i kárná navrhovatelka. Je zřejmé, že svým návrhem vstoupila a kárný soud vtáhla do oblastí hájené základními ústavními principy nezávislosti a nestrannosti soudce, tedy na velice tenký led. Pokud by soudce mohl být běžně postihován za své právní názory a hodnocení důkazů z iniciativy výkonné moci, byť prostřednictvím kárného soudu, nezávislost a nestrannost soudní moci by erodovala k újmě všech, k jejichž ochraně má sloužit. [57] V rozhodnutí ze dne 22. 3. 2013 č. j. 16 Kss 6/2012 - 114, ve věci Patzenhauer, kárný soud vymezil tři okruhy situací, v nichž lze shledat kárné provinění soudce spočívající v nezákonném postupu či vydání nezákonného rozhodnutí, odůvodněného jiným právním názorem. Z okolností případu tak musí být patrné, že buď „(1.) bylo porušeno jednoznačné znění aplikované právní normy, anebo (2.) nebylo respektováno zrušovací rozhodnutí výše postaveného soudu v konkrétní věci (k tomu podrobněji viz např. rozhodnutí NSS ze dne 10. 5. 2011, č. j. 13 Kss 11/2010 - 51 [věc Pachner]) či (3.) existuje jednotná a ustálená judikatura nejvyšších soudů, kterou daný soudce odmítl akceptovat bez toho, aby svůj odlišný právní názor podepřel komplexní, racionální a transparentní konkurující argumentací“ (rozhodnutí ve věci Patzenhauer, bod 36; shodně např. rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jako soudu kárného ze dne 10. 1. 2014 č. j. 16 Kss 10/2013 - 84, ve věci Šoljaková I). V rozhodnutí 12 Ksz 11/2018 - 35 ze dne 20. 2. 2019, ve věci Zemek, shrnul kárný senát ve věcech státních zástupců citovanou judikaturu výstižně tak, že kárně postihnout lze pouze za excesivní právní výklad, tedy právní názor nehajitelný.“

91. Najvyšší správny súd zastáva názor, že svojvôľa na účely disciplinárneho deliktu predstavuje jednu z najťažších väd rozhodnutia. Ide o také rozhodnutia, ktoré sú z pohľadu práva absolútne nepochopiteľné a neobhájiteľné. Pôjde najmä o také rozhodnutia, ktoré (i) porušujú jednoznačné znenie aplikovanej právnej normy, alebo (ii) bez relevantného a judikatúrou akceptovaného dôvodu nerešpektujú kasačný názor vyššieho súdu alebo (iii) boli vydané v rozpore s existujúcou jednotnou ustálenou rozhodovacou činnosťou najvyšších súdnych autorít bez toho, aby odlišný právny názor bol podporený racionálnou argumentáciou. Disciplinárny senát považuje za potrebné uviesť, že predmetný výpočet je demonštratívny a nepochybne možno nájsť aj iné situácie, v ktorých možno hovoriť o

svojevôli na účely disciplinárneho deliktu. Ich jednotiacou líniou je však absolútna neobhájiteľnosť rozhodnutia z pohľadu práva (rozhodnutie Najvyššieho správneho súdu ČR č.j. 11Kss 5/2021 citované v predchádzajúcom bode rozhodnutia).

92. Z hľadiska skúmania existencie svojevôle v rámci sporného rozhodnutia disciplinárny senát zameril svoju pozornosť na to, či sporným uznesením došlo k absolútnemu a jednoznačnému (teda bez akýchkoľvek pochybností) porušeniu právnej normy zohľadniac pritom okolnosti daného prípadu, a to najmä hodnotenie návrhu žalovanej v 2. rade na prerušenie konania zo 6. júna 2018, keď na vyvodenie disciplinárnej zodpovednosti je potrebné, aby bolo bez pochybností ustálené, že výklad ktorý prijal senát odvolacieho súdu, nebol za žiadnych okolností udržateľný a prípustný.

93. Sporným v danom konaní bolo, ako vykladať procesnú aktivitu žalovanej v 2. rade, konkrétne, čo podaním z 6. júna 2018 mohla sledovať.

94. Podľa názoru Najvyššieho správneho súdu, nie je vylúčené, a to opäť bez akýchkoľvek pochybností aj s prihliadnutím na vyjadrenia predsedu W. U. P. X. JUDr. X. O., vyjadrenia JUDr. Q. W., zastupujúcej predsedníčky obchodnoprávneho kolégia zo dňa 26.05.2020, ako aj uznesenia Najvyššieho súdu Českej republiky 32Cdo 2560/2012 zo 17. februára 2014, že senát odvolacieho súdu mohol návrh žalovanej v 2. rade interpretovať aj tak, že jeho cieľom bolo ukončiť prerušenie konania podľa § 163 ods. 1 CSP a dostať konanie do režimu ďalšieho prerušenia, avšak z iného dôvodu a na inú dobu podľa ustanovenia § 162 ods. 1 písm. a/ CSP. Vychádzajúc z pravidiel logického výkladu, ide o jeden z možných výkladov danej situácie.

95. Najvyšší správny súd netvrdí, že interpretácia podania žalovanej v 2. rade zo strany senátu, ktorého členkami boli disciplinárne obvinené, bola správna. Tvrdí, že bola jednou z jeho viacerých možných interpretácií. Vychádza pritom zo samotného obsahu podania žalovanej v 2. rade (§ 124 CSP), z ktorého vyplýva, že žalovaná v 2. rade sa týmto podaním v priebehu prerušeného konania domáhala ďalšieho prerušenia konania, a to na základe obligatórneho dôvodu [§ 162 ods. 1 písm. a) CSP], keď skutočne argumentovala tým, že „Akýkoľvek iný postup súdu by závažným spôsobom zasiahol do práva žalovaného v 2. rade na spravodlivý proces, do ústavného práva na súdnu ochranu a tiež by predstavoval flagrantné porušenie platných zákonov Slovenskej republiky“. Samotná účelnosť podania návrhu na prerušenie konania s vyššie uvedeným kvalifikovaným odôvodnením zostala pre disciplinárny senát nejasná a to aj po výpovedi Mgr. O. W.. Treba povedať, že už len samotné uvažovanie nad skutočným zmyslom (účelom) návrhu na prerušenie konania, teda čo ním žalovaná v 2. rade sledovala, čo ním chcela docieľiť, vedie disciplinárny senát k viacerým možným interpretáciám tohto procesného úkonu a následne k nemožnosti s istotou ustáliť, že sporné uznesenie je natoľko svojoľné, že zakladá disciplinárnu zodpovednosť disciplinárne obvinených sudkýň.

96. Disciplinárny senát dáva do pozornosti, že tzv. pokoj zbraní podľa § 163 ods. 1 CSP spôsobuje ukončenie súdneho konania zastavením len v prípade, ak do 6 mesiacov žiadna zo strán sporu neprejaví záujem, aby konanie pokračovalo. Urobiť tak môže žalobca, uplatňujúci si svoj nárok v záujme jeho získania, ale aj žalovaný v záujme dosiahnutia rozhodnutia súdu, že nárok žalobcu nie je daný. Právna úprava pritom nevylučuje, aby sa zastaveniu súdneho konania podľa § 163 ods. 2 CSP zabránilo aj prekvalifikovaním fakultatívneho prerušenia konania na obligatórne z dôvodu návrhu účastníka konania. V danom prípade bol podaný v prekluzívnej šesťmesačnej lehote návrh na prerušenie konania podľa § 162 ods. 1 písm. a/ CSP. Senát odvolacieho súdu tento návrh na prerušenie konania vyhodnotil, že „je jasným návrhom na pokračovanie konania a to tým, že súd má toto konanie podľa jeho návrhu prerušiť do skončenia uvedeného trestného konania.“ Súčasne dodal, že tým, že súd prvej inštancie zaujal nesprávny procesný postup, že pri prerušenom konaní nemôže vydávať žiadne rozhodnutie a následne konanie zastavil spolu so zamietnutím návrhu žalovaného v 2/ rade na prerušenie konania do skončenia trestného konania, dopustil sa voči stranám odňatia možnosti konať pred súdom.

97. Disciplinárny senát uvádza, že Civilný sporový poriadok neupravuje obsahové náležitosti návrhu na pokračovanie v konaní v tom smere, že jeho obligatórnou náležitosťou je označenie „Návrh na

pokračovanie v konaní“. V podstate obdobne tento záver vyplýva aj z citovaného českého rozhodnutia najvyššieho súdu, ktorý uzavrel, že za návrh na pokračovanie v konaní prerušenom podľa § 110 o.s.ř. (na základe zhodného návrhu účastníkov konania) možno považovať tiež podanie s návrhom na úkon, o ktorom môže súd konať (rozhodnúť) iba v prebiehajúcom konaní.

98. S poukazom na dôvody uvedené v bodoch 82 až 97 Najvyšší správny súd, použijúc slová Najvyššieho správneho súdu ČR uzatvára, že v predmetnej veci nejde o prípad, keď by súd „do neba volajúcim spôsobom“ porušil zákon. Najvyšší správny súd chcel týmto slovným spojením iba zdôrazniť skutočnosť, že svojvoľným rozhodnutím, ktoré je v rozpore s právom je na účely disciplinárneho konania iba rozhodnutie takej intenzity, ktorá prebije ústavou garantovanú ochranu právneho názoru sudcu (čl. 148 ods. 4 Ústavy SR). Chránenie právneho názoru sudcu nie je samoúčelné, nakoľko sa ním v konečnom dôsledku chránia práva a oprávnené záujmy účastníkov konania (strán sporu).

99. Okolnosti prejednávanej veci považoval Najvyšší správny súd za príležitosť k artikulácii sčasti zjednodušujúceho až expresívneho, no na druhej strane obraznejšieho vyjadrenia testu posudzovania svojvoľnosti rozhodnutia, ktorý je podrobnejšie opísaný v bode 91 vyššie. Prejednávaná vec je totiž či už (i) z pohľadu merita (konanie sa týkalo tzv. W. Z., teda veci v mediálnom priestore výdatne pertraktovanej, súvisiacej s trestnými konaniami v rámci ktorých boli „protagonistom“ právoplatne uložené dlhoročné tresty odňatia slobody) alebo (ii) z pohľadu na rozhodovaní veci zainteresovanej osoby (disciplinárne obvinená JUDr. V. je sestrou trestne stíhanej bývalej štátnej tajomníčky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky JUDr. T. Y.) vecou exponovanou a u laického recipienta (čerpajúceho informácie z verejne dostupných zdrojov) nevyhnutne spájanou s negatívnymi konotáciami. Posudzovanie svojvoľnosti právneho názoru (v prejednávanej veci posudzovanie právneho názoru senátu krajského súdu na podstatu návrhu žalovanej v 2. rade) však musí byť oprostene vplyvu akýchkoľvek skutočností, ktoré do jeho podstaty nezasahujú. Osobitne musí byť oprostene od vplyvu toho v akej veci (v zmysle v ako „toxickéj“ veci) a kto právny názor vyjadril. Inými slovami, Najvyšší správny súd, za priliehavý považoval „test celebritou“. Pod týmto spojením treba rozumieť prístup, v rámci ktorého si disciplinárny senát položil otázku, či by bola daná disciplinárna vec či už u bežného recipienta alebo odbornej verejnosti rovnako vnímaná, aj keby ho prezentovala uznávaná autorita napríklad v súvislosti s ničím nezaujímavou vecou.

100. Zhrňujúc vyššie uvedené disciplinárny senát uzatvára, že svojím rozhodnutím sa nedotýka nálezu ústavného súdu, ktorým došlo k zrušeniu sporného uznesenia pre svojvoľný výklad ustanovenia § 163 ods. 2 CSP, a nespochybňuje ani skutočnosť, že v predmetnej veci žalovaná v 2. rade (aj v kontexte rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky) nespájala so svojím návrhom na prerušenie konania vôľu pokračovať v konaní a aktivovať tak § 163 ods. 2 CSP. Avšak, ako vyplynulo z vyššie uvedeného, Najvyšší správny súd neidentifikoval kolíziu podstaty posudzovaného právneho názoru (i) ani s jednoznačným znením právnej normy, (ii) ani s vyjadreným kasačným názorom súdu vyššieho stupňa a (iii) ani s ustálenou (v prejednávanej veci dokonca akoukoľvek relevantnou) rozhodovacou praxou vyšších súdnych autorít. Neostalo mu teda iné, ako považovať vyjadrený právny názor za jednu z možných (hoc možno nesprávnych) interpretácií právnej normy (§ 163 ods. 2 CSP) vo svetle návrhu žalovanej v 2. rade.

101. Najvyšší správny súd považuje za potrebné zdôrazniť, že aj sudcovia a sudkyne sú len ľudia a v bežnom chode justície sa stáva, že dochádza k vydávaniu nesprávnych rozhodnutí, ktoré sú následne korigované rozhodnutiami súdov vyšších inštancií. Snáď každému sudcovi či sudkyňi sa už stalo, že ich rozhodnutie bolo zrušené. Avšak nie každá chyba v rozhodovaní sudcu je zároveň aj dôvodom na jeho disciplinárne potrestanie. Takouto chybou je až svojvôľa, teda stav keď s ohľadom na všetky okolnosti prípadu možno konštatovať, že sudca svedomito pristupujúci k výkonu svojej funkcie nemohol v žiadnom prípade rozumne dospieť k vydanému rozhodnutiu. O takúto situáciu však v predmetnej veci nejde.

102. Záverom Najvyšší správny súd dodáva, že pokiaľ disciplinárne obvinené poukazovali na to, že nález Ústavného súdu SR z 28. apríla 2020 sp. zn. II. ÚS 262/2019-57 bol vydaný v rozpore s konštantnou judikatúrou ústavného súdu, v zmysle ktorej v ekvivalentných prípadoch absentuje

právomoc ústavného súdu preskúmavať procesné rozhodnutia a súčasne Ústavný súd SR svoj judikatórny odklon v predmetnom náleze vôbec neodôvodnil, že tieto skutočnosti nebol oprávnený posudzovať.

103. Nakoľko bolo uzavreté, že sa nejedná o svojvoľné rozhodnutie disciplinárne obvinených sudkýň Najvyšší správny súd sa už nevenoval otázke, či ním došlo k značnej škode alebo obzvlášť závažnému následku.

VII.

Záver

104. Na základe týchto skutočností Najvyšší správny súd dospel k záveru, že skutok, pre ktorý sú disciplinárne obvinené disciplinárne stíhané, nie je disciplinárnym previnením. Preto rozhodol tak, ako je uvedené vo výrokovej časti tohto rozhodnutia.

105. O náhrade trov disciplinárneho konania Najvyšší správny súd rozhodol podľa § 38 ods. 1 disciplinárneho súdneho poriadku tak, že disciplinárne obvineným (ktoré týmto rozhodnutím oslobodil) priznal nárok na náhradu trov konania voči štátu, v mene ktorého koná Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky.

106. Toto rozhodnutie prijal Najvyšší správny súd Slovenskej republiky v senáte pomerom hlasov 5:0.

Poučenie :

Proti tomuto rozhodnutiu opravný prostriedok n i e j e prípustný.